

სამედიცინო

თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო
უნივერსიტეტის გამომცემი

გამომდის 1957 წლიდან

№6 (255) ივნისი, 2012 წ. www.tsmu.edu

გაზეთი

საოჯახო გამოცემა

„სამედიცინო გაზეთის“ 55-ე წლისთავის აღსანიშნავად

ნარსულის პატივისცემით, ანგოზა ზრუნვით, ნარმატავული მომავლისთვის

55 წელია „სამედიცინო გაზეთის“ დაქვედრებული აქვს მნიშვნელოვანი ადგილი ჩვენი უნივერსიტეტის ყოველდღიურ საქმიანობაში. გაზეთთან ურთიერთობის 38 წელი მაკავშირებს. სტუდენტური წლების შემდგომში – პედაგოგიური, სამედიცინო თუ საექიმო საქმიანობის კონტექსტში, ხშირად მიწვევა და მიწვევის ურთიერთობა გაზეთთან, მის რედაქციასთან.

იგი, ისევე მშობლიურია ჩემთვის, როგორც სამედიცინო უნივერსიტეტი.

„სამედიცინო გაზეთმა“ ბევრი რამ შემოგვინახა ჩვენი წარმატებების თუ პრობლემების, ტრადიციების შესახებ. იგი ჩვენი საქმიანობის გზამკვლევაა აწმყოსა და მომავალში.

გაზეთისთვის თვალის ერთი გადავლება საკმარისია იმაში დასარწმუნებლად, რომ მის შემოქმედთა ახარებთ სამედიცინო უნივერსიტეტის წარმატებები. „უდანაკარგოდ“ აღწერენ თითოეულ ფაქტსა და მოვლენას უნივერსიტეტის ცხოვრებიდან, მოგვითხრობენ ადამიანებზე, რომლებმაც საფუძველი ჩაუყარეს და დღესაც ქმნიან ჩვენი ქვეყნის მედიცინას, რომელთა ტრადიციებზე აღიზარდნენ და მომავალშიც აღიზარდებიან ქართველ მედიკოსთა და ფარმაცევტთა თაობები.

მადლობა მათ ამისთვის!

ეულაც სამედიცინო უნივერსიტეტს, სტუდენტებს, პროფესორ-მასწავლებლებს, რედაქციის თანამშრომლებს „სამედიცინო გაზეთის“ საიუბილეო თარიღს!

გისურვებთ წარმატებებს სამომავლო საქმიანობაში!

**პროფესორი
ზურაბ ვადაჭკორია,
თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო
უნივერსიტეტის რექტორი**

უნივერსიტეტის ანგოზა ნაწილი

55 წელი საკმაოდ მონივრული და სერიოზული ასაკია. მკითხველი იფიქრებს, რომ ადამიანის ასაკს ვგულისხმობ. არც უმაგისობაა, მაგრამ ამჯერად მხედველობაში თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის „სამედიცინო გაზეთი“ მაქვს.

„სამედიცინო გაზეთი“ დროის გავლენას არ ემორჩილება; მაღელ 40 წელი გახდება, რაც გაზეთთან არათუ ვთანამშრომლობ, არამედ ვმეგობრობ კიდევ. სტუდენტობის პერიოდთან დღემდე ჩემი ბევრი შთაბეჭდილება, მოგონება თუ მოსახრება გაზეთის ფურცლებზე აღბეჭდილია. ჩემი მეგობრები

და მე, შეიძლება ითქვას, გაზეთთან ერთად ვიზრდებოდი, ვსწავლობდი. მთავარი კი ისაა, რომ გაზეთი ყოველთვის, ყველა ეტაპზე საინტერესო ტრიბუნა იყო ჩემთვის და ასეა დღესაც. ვფიქრობ, ამას გაზეთის შემოქმედი კოლექტივის გამოცდილება, კვალიფიკაცია და, რაც ყველაზე მთავარია, საკუთარი საქმის და სამედიცინო უნივერსიტეტის სიყვარული და ერთგულება განაპირობებს. ამ თვისებების და დამოკიდებულების გარეშე ხანგრძლივი წარმატების მოპოვება შეუძლებელია!

გულწრფელად ვულოცავ „სამედიცინო გაზეთს“ 55 წლის იუბილეს! ვუსურვებ, კიდევ დიდხანს იყოს ქართული მედიცინის და სამედიცინო უნივერსიტეტის განუყოფელი ნაწილი და მისი ისტორიის აღმწერი!

მე, როგორც უნივერსიტეტის აღზრდილი და მისი ქომაგი, მზად ვარ ვიყო გაზეთის წარმატებული განვითარების მონაწილე.

**ზურაბ მრჯონიძე,
თბილისის სახელმწიფო
სამედიცინო უნივერსიტეტის
კანცლერი**

პროფესორი, კითხვისსურველი ახლობელი...

ვფიქრობ, ყველა დამეთანხმება, რომ თითოეული ჩვენგანის ცხოვრებაში სხვადასხვა ეტაპზე გარემოებები თუ ადამიანები გარკვეულ სიმბოლურ დატვირთვას იძენენ. შესაძლოა, იმთავითვე სიმბოლოებს ისინი არც წარმოადგენენ – არსებობენ და ვითარდებიან თვითკმარად და დამოუკიდებლად, მაგრამ მოცემულ მომენტში ადამიანები შეიძლება ისეთ ემოციას გამოეხმაურონ, რომ ხანგრძლივად აღიბეჭდოს ცნობიერებაში. როგორც წესი, ასეთი „სიმბოლოები“ ჩვენს პარალელურად და ჩვენთან ერთად აგრძელებენ ცხოვრებას და ხშირად თვითონაც სარკესავით ავირეკლებით მათში.

ჩემთვის, პირადად, ერთ-ერთი ასეთი „სიმბოლო“, რომელიც 30 წლის წინ გავიცანი და დღესაც ვურთიერთობ მასთან, ჩვენი უნივერსიტეტის „სამედიცინო გაზეთია“.

კარგად მახსოვს ის გულწრფელი სიხარული და სიამაყე, როდესაც ჩემი – ერთ-ერთი პირველკურსელის – შთაბეჭდილებები გაზეთში გაქურდა. სხვათა შორის, ახლახან თვალს გადავავლე ჩემს პირველ წერილებს და გამიხარდა, რომ მაშინდელ აზრთა აბსოლუტურ უმრავლესობაზე დღესაც მოვანერდი ხელს. ისიც ვიცი, რომ ასე გაზეთის ბევრი მაშინდელი და ახლანდელი რესპოდენტი თვლის. ეს კი იმაზე მეტყველებს, რომ „სამედიცინო გაზეთი“ ადრეც და ახლაც ადამიან-

თა მიერ მათი შეხედულებების, განსჯის, ტკივილისა თუ სიხარულის პირუთენელი ამსახველია. ეს კი სხვა არაფერია, თუ არა იმ საზოგადოების მემკვიდრის როლის შესრულება, რომელსაც იგი ემსახურება. ეს საზოგადოება რთული, მაღალორგანიზებული და, ამავდროულად, პროგრესული ორგანიზაციაა, რომელსაც თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტი ჰქვია.

„სამედიცინო გაზეთი“, როგორც ერთგული და კეთილისმზრდელი ახლობელი, ცდილობდა და ცდილობს გამოეხმაუროს ჩვენი დიდი ოჯახის ყველა წარმატებას, სიხარულსა და სატკივარს; იგი ხვდება და გზას ულოცავს ოჯახის ახალ წევრებს, ღირსეულად აცილებს და ემშვიდობება წასულეებს... დარწმუნებული ვარ, მომავალშიც ასე იქნება.

შეგრძნება მაქვს, რომ „სამედიცინო გაზეთი“ ბეჭდვითი ორგანო კი არაა, ჩვენი თანამშრომელია; მას შეიძლება მიმართო, რამე ჰკითხო, აზრი გაუხიარო... ეს კი, უპირველეს ყოვლისა, იმიტომაცაა ასე, რომ გაზეთს უკვე 30 წელიწადზე მეტია ქმნის თანამაზრეთა ჯგუფი ქალბატონი დალი გაბეშიას ხელმძღვანელობით.

ჩვენი „სამედიცინო გაზეთის“ მთელ კოლექტივს, მის ყველა გულშემატკივარს, თითოეულ რესპოდენტს, თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის თითოეულ წევრს ვულოცავთ გაზეთის 55 წლის იუბილეს!

გულწრფელად ვუსურვებ თითოეულ მათგანს დიდხანს ყოფილიყვნენ ქართული მედიცინის, თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის და ქართული ბეჭდვითი სიტყვის სამსახურში!

**პროფესორი
ირინე კვაჭაძე,
ფიზიოლოგის დეპარტამენტის
ხელმძღვანელი, ხარისხის
უზრუნველყოფის სამსახური
ხელმძღვანელი**

გაზეთი „თბილისის უნივერსიტეტი“ გილოვანთა დაარსებიდან 55-ე წლისთავს!

გვინდა გისურვოთ წარმატება, აკადემიური თავისუფლება და ღირსეული შემოქმედებითი საქმიანობა სამედიცინო განათლების თანამედროვე ისტორიის შესაქმნელად!

მოსარული ვიქნებით, ვიდგეთ თქვენთან ერთად იმ საქმეში, რასაც ჰქვია სტუდენტისა და პროფესორ-მასწავლებლების უფლებათა დაცვა, მათი წარმატებების სამზეოზე გამოვლენა, მეცნიერული წინსვლის აღსუსხვა და მომავალი თაობებისთვის იმ საქმიანობის გადაცემა, რასაც გასული წლების განმავლობაში ახორციელებდით უნივერსიტეტის აკადემიურ და ადმინისტრაციულ პერსონალთან ერთად.

იმედს გამოვთქვამთ, მომავალი 50 წელი მეტი წარმატების მომტანი იქნება თქვენთვის და მოლიანად სამედიცინო უნივერსიტეტისთვის.

**პატივისცემით
ივანე ჯავახიშვილის
სახელობის თბილისის
სახელმწიფო უნივერსიტეტის
გაზეთ „თბილისის
უნივერსიტეტის“ რედაქცია**

ხანგრძლივ შემოქმედებით მოღვაწეობას გისურვებთ

თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის მემკვიდრე – „სამედიცინო გაზეთს“ – 55 წელი შეუსრულდა. ამ ხნის განმავლობაში საქართველოში მომხდარი სხვადასხვა პოლიტიკური, სოციალური თუ ეკონომიკური კატაკლიზმის მიუხედავად, გაზეთს ერთი დღითაც არ შეუწყვეტია არსებობა. უნივერსიტეტის ცხოვრებაში არ ყოფილა ისეთი მოვლენა, რომელიც სრულად არ ასახულიყო მის საგაზეთო გვერდებზე: სასწავლო და სამეცნიერო მოღვაწეობა, კლინიკური მიღწევები, სტუდენტური ცხოვრება, სამედიცინო ისტორიული ნარკვევები თუ პუბლიცისტიკა, საზოგადოებრივი ცხოვრება. შინაარსობრივმა მრავალფეროვნებამ გაზეთი საკმაოდ პოპულარული გახადა როგორც პროფესორ-მასწავლებლებს, ასევე, სტუდენტებს შორის. ყოველივე ამის უკან დგას „სამედიცინო გაზეთის“ შემოქმედთა ყოველდღიური დაუღალავი შრომა, საქმისადმი დიდი და უანგარო ერთგულება. თსსუ-ს შეუძლია იამაყოს მის კედლებში და-

ფუძნებული და აქტიურად მოღვაწე „სამედიცინო გაზეთით“.

„სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციას, თსსუ-ის პროფესორ-მასწავლებლებს, სტუდენტობას ვულოცავთ ამ ღირსეულნიშნავ თარიღს. გაზეთის ყველა მესვეურს ვუსურვებ აქტიურ, მრავალმხრივ და ხანგრძლივ შემოქმედებით მოღვაწეობას.

**პროფესორი
დავით ჭავჭავაძე,
თბილისის სახელმწიფო
სამედიცინო უნივერსიტეტის
ვიცე-რექტორი**

<p>„სამედიცინო გაზეთის“ რედაქცია: ასათიანის ქ. №7; ოთახი №600 ტ.: 254-24-64;</p>	<p>რედაქტორი დალი ბაბაშია ტ.: 599 76-25-98 კორექტორები: მანანა ფხალაძე ტ.: 555 29 98 27</p>	<p>დარეკვანი კომპაში ტ.: 558 17 08 47 ნატო გოლჭაძე ტ.: 555 28 28 97 ელ.ფოსტა: medpressa@yahoo.com</p>
--	---	---

მუოპლიურ გაზეთს...

ელვისებური სისწრაფით გარბის დრო. ცხოვრების რიტმის პროგრესირებადი აჩქარება და დაძაბულობა, მსოფლიოში მიმდინარე სოციალურ-ეკონომიკური პროცესები, საერთაშორისო პოლიტიკური კატაკლიზმები, უახლესი ტექნოლოგიების განვითარება, ნანოტექნოლოგიების ზრდადი და, პრაქტიკულად, განუხალხურად შესაძლებლობანი, - ყოველივე ეს არსებითად ტრანსფორმირებს საუკუნეების მანძილზე ჩამოყალიბებულ ზნე-ჩვეულებებს, ტრადიციებს, ცხოვრების წესსა და ხარისხს. დღეს ხშირად შეინიშნავთ აჩქარებული ტემპით მოძრაობა, „მორბენალი სტრუქტურის“ მსგავსად „სხაპასხუპით“ მოსაუბრე ადამიანებს - ოჯახში, ქუჩაში, ტრანსპორტში, სამსახურში, საზოგადოებრივი თავშესაფრის კერებში. საუბრობენ განუწყვეტლად, უხვი ფესტიკულირებით, რომელიც, არაშეიანთად, სრულად არ შეესაბამება საუბრის შინაარსს (მეტოც, ხშირად არაფრის გამოხმატყველია): ჩქარობს ყველა, ყოველთვის და ყველგან. ამკარად იგრძნობა ფსიქოლოგიურ-ემოციური დაძაბულობა.

ამ უჩვეულოდ აჩქარებული რიტმის, დაძაბულობისა და შექმნილი დამთრგუნველი გარემოს განზიანებებისა და განტვირთვის ბერკეტებს შორის საზოგადოებრივი მათემატიკის და პრესის გონივრული ქმედება უაღრესად მნიშვნელოვან ფენომენს წარმოადგენს და ექვგარეშეა, რომ აღნიშნული თვალსაზრისით უმნიშვნელოვანესი როლი სწორედ ფურნალისტიკას ეკისრება.

რაც უნდა საკმაოდ იყოს მიჩნეული, ჩემთვის მინც უდავოა, რომ ფურნალისტიკის პროფესია სრულად გამორჩეული რუდუნებით ინარჩუნებს და უფროსილდება ქვეყანებში დღე ეროვნულ ღირებულებებს და, ამავდროულად, განუხრებად ხელს უწყობს პროგრესული მოვლენების გონივრულ განხილვებს და, საჭიროებისას, მათ გზამკვლევად გვევლინება. ამგვარი მოქნილი ქმედებით ფურნალისტიკა ცხოვრობს, განსაკუთრებით კი ახალგაზრდა თაობებს, აფრთხილებს, რათა გააღვივოს მათში სწორი და საყოველთაოდ სასარგებლო ცხოვრების წესისკენ სწრაფვა. შემთხვევითია განა, რომ ყოველ ავტორიტეტულ საჯარო, საუწყებო, არაკომერციულ და კერძო დაწესებულებასა თუ კომპანიაში უსათუოდ გააჩნია საკუთარი გამოცემის სახეობის სხვადასხვა სახის სტრუქტურა.

როდესაც ერთსა და იმავე საკითხს აშუქებს სხვადასხვა ფურნალისტი, მაშინ განსაკუთრებული ძალით გამოსჭვავის თითოეული მათგანის ყველაზე ძვირფასი თვისება - ინდივიდუალობა, სიხალისე, სიყვარული საკუთარი პროფესიისადმი.

ბავშვობიდან დამყვა კალმის სიყვარული, ესესე თუ ნარკვევების წერისკენ ლტოლვა, თუმცა პროფესიას მანც სხვა ავირჩე და მედიცინას მივუძღვენი ჩემი ცხოვრების უკანასკნელი 55 წელი. ცხოვრების დაღმართს მიღწეულს, ორი სასწაულებრივი თარიღის თანხვედრის ბედნიერება მხვდა წილად: ჩემი მშობლიური სამედიცინო უნივერსიტეტის დაარსებიდან 80 წლის იუბილედ დაემთხვა ჩემი დაბადებიდან 80 წლისთავს, ამჟამად კი თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის „სამედიცინო გაზეთის“ 55 წლის იუბილედ თანხვდა ამ დიდებული ეროვნული უმაღლესი სასწავლებლის კედლებში ჩემი საქმიანობის 55 წლისთავს.

როდესაც კალამს ხელი მოვიკიდე „სამედიცინო გაზეთის“ კოლექტივისთვის ამ მნიშვნელოვანი თარიღის მისალოცად, უნებლიედ კვლავ გადავხედე ჩემს, შესაძლოა პირად, თუმცა ალბათ ბევრი დამეთანხმება, სამართლიან შეხედულებას, ამ კეთილშობილური საქმიანობის სრულად მიუყვარებელი შევასების თვალსაზრისით.

დაიხ, ფურნალისტიკისთვის უპირველესი და უმნიშვნელოვანესია მისი მოქნილი ენა და თანდაყოლილი „მეტყველად“ წერის ნიჭი, გულწრფე-

ლობა, რწმენა საკუთარი თავის და საქმისადმი და, რაც მთავარია, ობიექტურობა. რარიგ მოსაფრთხილებელია ეს ხასხასა, „თვალმოჭრე-ლი“ წერითი „მჭვერმეტყველების“ ნიჭი. არა, ეს ლიტონი სიტყვები არ გახლავთ: მეტად ფაქიზ მოფრთხილებას საჭიროებს ამ კეთილშობილი პროფესიის კოპორტა.

ფურნალისტიკისთვის განსაკუთრებით რთულია არა მხოლოდ შეისწავლოს, არამედ დაეხმოს იმ იმეით „ოქროს წინკლებს“, რომელიც შემდგომ უძვირფასეს ლითონად გარდაიქმნებიან. ამავდროულად, მას დიდი ლავირება მართებს, რათა მკითხველს თავს არ მოახვიოს მხოლოდ საკუთარი ხედვა - ის, რაც ინტუიციურად, მხოლოდ ნამებში იხადება. ამასთან, რესპოდენტიც არ უნდა ცდილობდეს აიძულოს ფურნალისტი სრულად აითვისოს და გაითავისოს მისეული და მიღებული ინფორმაცია სერუპულოზური სიზუსტით ასახოს. ეს მეტად მაგენ ქმედებაა. ფურნალისტიკაში ორჯერ ორი ყოველთვის არ უდრის ოთხს. სწორედ ამასში მდგომარეობს ფურნალისტიკის განსაკუთრებული თავისებურება, აზროვნების და აზრის წარმართვა; მნიშვნელოვანია ფურნალისტიკის თხრობის სიმარტივე, შთაბეჭდვა, დასამახსოვრებელი მაგალითების მოყვანის უნარი. განმარტება უნდა ატარებდეს კონკრეტულ ხასიათს და უნარი გააჩნდეს შეალოს „კარიბჭე“ საჭირო მდგომარეობაში შესასვლელად.

ამავდროულად, როცა ფურნალისტი შემოქმედებითად კამათობს და იცავს საკუთარ პოზიციას, ზოგჯერ, არცთუ ბოლომდე სწორს - კამათი, ძიება აღვივებს მის შემოქმედებით ფანტაზიას.

ესთეტიკის სპეციალისტები აღნიშნავენ, რომ ნიჭი - ეს არსებული სინამდვილის ხატოვანი წარმოდგენის უნარია. რა თქმა უნდა, მხოლოდ ინტუიციითა და საკუთარი ფანტაზიით ფურნალისტიკაში დიდ სიმაღლებს ვერ მიადნენ, საჭიროა ღრმა აზროვნების უნარი.

სრული უპასუხისმგებლობით და თამამად შემძლია აღვნიშნო, რომ ჩვენი გაზეთის ფურნალისტიკა გუნდის იმეით სიძლიერე გამოიხატება უდიდესი დიპაზონის აზროვნებაში, ინტელექტური ინდივიდუალობაში, რაც ყოველთვის აისახება თითოეული მათგანის ნააზრებში.

უდავოა, რომ ამ დაუღალავი და მწყობრი შემოქმედების წარმატებულ მოღვაწეობაში ფასდაუდებელია „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქტორის, ქ-ნი **დალი გაბუშია** პროფესიული, მოქალაქეობრივი და პიროვნული ადამიანური მახასიათებლები: ყოველთვის უაღრესად მობილიზებულს, ქვეყნის თუ უნივერსიტეტის ყოველდღიური ცხოვრების სიღრმისეულ ნიუანსებში ღრმად ჩახედულს, მას იმეითი ნიჭიერებით ძალუძს დაკისრებული, მეტად საპასუხისმგებლო საქმის ობიექტური აღქმა და, შესაბამისად, „დამდგმელი რეჟისორისა“ თუ „დირიჟორის“ როლების პარმონიული შერწყმა-შესრულება. ქალბატონი დალის მიერ გამოქვეყნებული მონინავე სტატები, ინტერვიუები სხვადასხვა უმნიშვნელოვანეს საკითხთან დაკავშირებით, გამოირჩევა ღრმა შინაარსით და პრობლემის სიმწვავის თუ აქტუალობის ნათლად წარმოჩენით.

„სამედიცინო გაზეთის“ სარედაქციო გუნდის მრავალწლიან დაუღალავ შრომასა და ქემარტივად დასახურებულ წარმატებაში განუზომებელია გაზეთის ფურნალისტიკა - დვთაებრივი მადლით დაჯილდოებული სამი მშვენიერი ქალბატონის - **დარეჯან კომლაძის**, **ნატო ბოლქვაძის** და **მანანა ფხალაძის** წვლილი. უნიჭიერესი პროფესიონალები, უზომოდ შეყვარებული საკუთარ პროფესიაზე, თავიანთი ამაღლებული და ღრმა შინაარსით გამსჭვალული წერილებით წარმოაჩენენ სამედიცინო უნივერსიტეტში მიმდინარე მნიშვნელოვან პროცესებს. ყურადღებას იქცევს თითოეული მათგანის ინდივიდუალური ხედვა თუ ხელწერის სტილი:

ქალბატონი **დარეჯან კომლაძე** გამოირჩევა თხრობის მისეული მანერით - მსოფლიოსა და საქართველოში სამედიცინო სამყაროს სამედიცინო-კვლევითი დარგის მოღვაწეთა ფუნდამენტური მიღწევების აღ-

წერისას, ახალგაზრდა კადრების რთულ ლაბირინთებში, მეგზურის მსგავსად, საინტერესო ინფორმაციის გადმოცემისას, საუნივერსიტეტო კულტურული ცხოვრების მრავალფეროვანი ასპექტების გაშუქებისას - მოყვანილი ფაქტების დინჯი და ფრიად სერიოზული გაანალიზების საფუძველზე.

ქალბატონი **მანანა ფხალაძისთვის** განსაკუთრებით დამახასიათებელია ლირიკული ნიუანსებით გაჯერებული, თხრობის შესანიშნავი ლექსიკით „შემოსილი“ თანამედროვე კლინიკური მედიცინის მიმართულებების მიღწევების სერუპულოზური გაშუქება. არაჩვეულებრივად თბილი ელფერიტაა გაჯერებული მისი გულის სიღრმეში ჩამწვდომი ნოველები და ლიტერატურული ესკიზები, რაც განსაკუთრებით ძვირფასია ახალგაზრდა თაობაში ეროვნული ღირსების გრძნობის განმტკიცებისთვის, მათი მორალური და ზნეობრივ-სულიერი ფორმირებისა და განვითარებისთვის.

ქალბატონი **ნატო ბოლქვაძე** ღრმა ანალიტიკური ნიჭითაა მადლობლი, რაც კარგად ჩანს მისი სხვადასხვა ჟანრის საგაზეთო წერილსა თუ პუბლიკაციაში. გამორჩეულია მისი ხელწერა მედიცინის თვალსაზრისით წარმომადგენლებსა თუ კულტურის გამორჩეულ მოღვაწეებთან ინტერვიუების დროს. იმეითი რომანტიკული ჟღერადობით გამოირჩევა მისი პოეტური ჩანახატები, ზოგჯერ - თითქოს სვედიანი, თუმცა მომავლის კეთილი იმედით გამსჭვალული. და როდესაც ეცნობი ამ სამი უნიჭიერესი ფურნალისტის ცალკეულ სტატებს ან ერთობლივ წერილს სხვადასხვა თემაზე, მთლიანობაში რჩება შთაბეჭდილება, რომ მოისმინეთ მძლავრი, ამაღლებელი ლიტერატურული სიმფონია.

ფრიად მნიშვნელოვანია, რომ „სამედიცინო გაზეთი“ სისტემატურად და განსაკუთრებული აქცენტების განაწილებით სრულად ასახავს სამედიცინო უნივერსიტეტის რექტორის, პროფესორ **ზურაბ ვადაჭორიას** და მთელი ადმინისტრაციული აპარატის დაუღალავ შრომას და მიზანმიმართულ საქმიანობას მედიცინის წინსვლის და ახალი თაობის მედიკოსთა ღირსეული აღზრდის თვალსაზრისით; გაზეთში სისტემატურად ქვეყნდება უნივერსიტეტის გამორჩენილი და ღვაწლმოსილი მოღვაწეების საიუბილეო თარიღების ასახვები წერილები, ადგილი ეთმობა სტუდენტურ გვერდს, სადაც შუქდება სტუდენტური თვითმმართველობის გუნდის საქმიანობა და, ზოგადად, სტუდენტური ცხოვრება. ასევე, წარმოჩინდება უნივერსიტეტის კურსდამთავრებულთა სამედიცინო თუ შემოქმედებითი საქმიანობა და მიღწევები, ხშირად ქვეყნდება როგორც მათი, ასევე - სტუდენტების ლიტერატურული ესკიზები თუ ლექსები.

ჩემთვის უაღრესად დიდი პატივია პერიოდული თანამშრომლობა ჩვენს მშობლიურ გაზეთთან. დღეს, როდესაც მოვეხსნარი ამ ორ ღრმს-ესანისშავ - ჩვენი „ალმა მატერის“ 80 და „სამედიცინო გაზეთის“ 55 წლისთავის საიუბილეო თარიღებს - გაორმაგებული ძალით ვგრძნობ და ვხედავ ჩვენი უნივერსიტეტის განვითარების სხვადასხვა ეტაპს - მის წარსულს, აწმყოსა და მომავალს და ღრმად მწამს, რომ მნიშვნელოვანწილია გაზეთის ფურნალისტიკა გუნდმა შეუნყო ხელი ჩვენი მეორე ოჯახის, სამედიცინო უნივერსიტეტის, განუზრელ წინსვლას, რადგან ფურნალისტიკისთვის მათი ნაღვანი არც გართობაა და არც მხოლოდ პროფესიული მოვალეობის გულცივი აღსრულება - ეს მათი ცხოვრების ნაწილია, ცხოვრების გაგრძელება, აზრი და სულიერი არსებობის უშრეტი წყარო.

გულწრფელად გილოცავთ, ჩემო ძვირფასო, საყვარელო და უზომოდ პატივსაცემო ადამიანებო, ამ მნიშვნელოვან საიუბილეო თარიღს! წარმატებებს, მარადიულ მხნეობას და ახალი ფურნალისტიკური სიმაღლებების დაპყრობას გისურვებთ: „ტრადიციებით - მომავლისკენ!“

თქვენი ვაღიმ საბაპაძე

შაშაქაქაბით აღაფრინას ბისუკვებო!

„სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციის შემოქმედებით კოლექტივს - ქალბატონებს: **დალი გაბუშია**, **მანანა ფხალაძე**, **დარეჯან კომლაძე**, **ნატო ბოლქვაძე**ს და, ასევე, ჩვენს ალმა-მატერს - **თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტს** - ღირსშესანიშნავ თარიღს - გაზეთის საიუბილეო - **55 წლისთავს** ვულოცავ!

ჩვენს ინსტიტუტში თავის დროზე გაზეთის დაარსება დიდი მოვლენა იყო. მან წლების განმავლობაში ფრთები ფართოდ გაშალა და მნიშვნელოვან წარმატებასაც მიაღწია. განსაკუთრებული აღნიშვნის ღირსია ამ ბოლო წლებში რედაქციის კოლექტივის საქმიანობა, რომელიც, თავის მხრივ, ხელს უწყობს უმაღლესი სასწავლებლის სასწავლო, სამეცნიერო, კვლევით და სამკურნალო საქმის წინსვლას - ასახავს რა უნივერსიტეტის ყოველდღიური ცხოვრების მნიშვნელოვან მოვლენებს და მათ ცხოვრებაში გატარების მსვლელობას, ამით კი უფრო თვალსაზრისით ხდება უნივერსიტეტში მიმდინარე სასწავლო პროცესის წარმატებული რეორგანიზაცია; ამასთან, მხედველობის მიღმა არ რჩება

ახალგაზრდობის - სტუდენტობის მრავალფეროვანი ცხოვრება, მათი ინტერესები, საქმიანობა, სასწავლო პროცესი... ერთი სიტყვით, გაზეთი მნიშვნელოვნად უწყობს ხელს კვალიფიციური და მაღალი ზნეობის ექიმი-სპეციალისტების ჩამოყალიბებას. აღნიშვნის ღირსია გაზეთის რუბრიკების სიზხვე, რაც საშუალებას იძლევა წარმოჩინდეს უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებლების მრავალფეროვანი საქმიანობა, დიდი ტრადიციები.

გაზეთის რედაქტორის - ქალბატონი **დალი გაბუშია**ს - ხელმძღვანელობით „სამედიცინო გაზეთს“ შეეცვალა არა მარტო დიზაინი, არამედ თვისობრივად განსხვავებულიც გახდა, რითაც კიდევ უფრო ამაღლდა გაზეთის რენომე. ამიტომაცაა, რომ მკითხველი დიდი ინტერესით ელოდება ყოველ ახალ ნომერს. დიდი მადლობა გაზეთის რედაქციას საინტერესო შემოქმედებითი საქმიანობისთვის. გისურვებთ მრავალწლიან და პროფესიულ და პირად ცხოვრებაში.

შაშა გვანცელაძე,
თსუ-ის რექტორის
მრჩვეულთა საბჭოს წევრი,
მედიცინის მეცნიერებათა
დოქტორი, პროფესორი,
საქართველოს ჰუმანიტარული და
სახელოვნებო მეცნიერებათა
აკადემიის აკადემიკოსი

სტუდენტური წლები „თანამგზავრი“

1966 წელი იყო, როდესაც გაზეთ „მედიცინის მუშაკი“ კარი პირველად შევაღე. მაშინ თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო ინ-

სტიტუტის, ახლანდელი უნივერსიტეტის, რექტორატი ვერაზე, ფილარმონიის პირდაპირ მდებარე ლამაზ, ძველ შენობაში იყო განთავსებული, სადაც ახლა ისტორიის ინსტიტუტია. პირველკურსელი ვიყავი და მაინტერესებდა, როგორ იქმნებოდა გაზეთი, მინდოდა კორესპოდენტების გაცნობა, მათი მუშაობის თავისებურებათა შესწავლა, მსურდა თავი მწერლობასა და ფურნალისტიკაში გამოიმეცადა.

ინსტიტუტის გაზეთის რედაქციას ერთი ოთახი ჰქონდა გამოყოფილი რექტორატის შენობის მესამე სართულზე. ღიმილით შემეგებნენ რედაქტორი, ქალბატონი **მერი შველიძე**, რედაქციის თანამშრომლები **ნუნუ კაკუშაძე** და **რაულ ბაბუნაშვილი**. უეცრად თავი შინაურ გარემოში ვიგრძენი. მალე გავცანი რედაქციის საქმიანობას და უფროსკურსელებს, სტუდენტურ-კორესპოდენტებს, რომელთაც კალამი საკმაოდ კარგად უჭრიდათ.

დიდ ყურადღებას აქცევდა გაზეთის მუშაობას რექტორი, ბატონი **პეტრე გელბახანი**, თუმცა გაზეთის არც დღეს აკლია ხელმძღვანელობის ყურადღება. არასდროს დამავინყვებდა ინსტიტუტის ფოტოგრაფი და გაზეთის ფოტოკორესპოდენტი **ვიტალი დვალი**, რომელიც თითქმის ორი ათეული წელი, დილიდან საღამომდე, მექალაქის ტერიტორიაზე იმყოფებოდა, დაჰყვებოდა სტუდენტებს ექსკურსიებზე, ესწრებოდა სხვადასხვა საინსტიტუტო ღონისძიებას. რამდენიმე თაობის თითქმის ყველა ექიმი მის მიერ გადაღებული ფოტოსურათებით იხსენებს სტუდენტობის ადრეულ წლებს.

ვულოცავ უნივერსიტეტის გაზეთის რედაქციას (რომელსაც ახლა „სამედიცინო გაზეთი“ ჰქვია), ვულოცავ ყველა თანამშრომელს და განსაკუთრებით სტუდენტებს გაზეთის საიუბილეო თარიღს.

ჩემი დიდი სურვილია, რაც შეიძლება მეტმა სტუდენტმა მიიღოს მონაწილეობა გაზეთის თითოეული ნომრის მომზადებაში, რადგან დღევანდელი რედაქციის თანამშრომელთა გუნდი ამის სრულ შესაძლებლობას იძლევა. თავისთავად, უნივერსიტეტის მრავალი სტუდენტია ხელოვნების ნიჭით დაჯილდოებული; მათ მიერ მოწოდებული მასალა - უნივერსიტეტის ყოველდღიური ცხოვრების ამსახველი წერილები, ლექსებისა თუ პროზაული ნაწარმოებების სახით, კიდევ უფრო შთაბეჭდვას გაახდის გაზეთს, ხოლო თავად მათ ცხოვრებას მეტ სიხარულს მიანიჭებს. ასაკში შესულნი კი გადაამზიან სიძველისაგან გაყვითლებული გაზეთის ფურცლებს და შთამომავლობას სიამაყით გააცნობენ თავიანთ ადრეულ, სტუდენტური წლების ცხოვრებას თუ ლამაზ შემოქმედებით საქმიანობას.

„სამედიცინო გაზეთი“ (მაშინ „მედიცინის მუშაკი“) ჩემი სტუდენტური წლების ლამაზი მოგონება და ამჟამინდელი შემოქმედებითი უნარის ერთგვარი სარბიელია.

მადლობა თქვენ, გაზეთის შემოქმედნი, ჰუმანურობისა და მეგობრობისთვის!

თაიშურაზ პატრიანაშვილი,
მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი,
თსუ-ის პათოფიზიოლოგიის
დეპარტამენტის ასოცირებული
პროფესორი

ისევ „სამედიცინო გაზეთის“ მკითხველი ვარ...

„სამედიცინო გაზეთი“ იმაზე მეტს ნიშნავს ჩემთვის, ვიდრე ეს ერთი შეხედვით შეიძლება ჩანდეს. ეს „მნიშვნელობა“ ძირითადად ემოციურია, უფრო ხშირად სიხარულის აღმძვრელი, იშვიათად – სევდიანი ღიმილის მომგვრელი.

სადაც ოდიშოსისა და კრონის როლებს ვასრულებდი სოფოკლესა და ანუის ტრაგედიებიდან. ინსტიტუტის დამთავრების შემდეგ მუშაობა დაიწყო სამედიცინო ინსტიტუტის ოპერაციული ქირურგიისა და ტოპოგრაფიული ანატომიის კათედრაზე, დიდი მეცნიერისა და მოქალაქის – შალვა თოიძის ხელმძღვანელობით. ეს იყო უბედნიერესი ხანა ჩემს ცხოვრებაში – პროფესიული და ინტელექტუალური ზრდის, საზოგადოებაში დაქვედრების, სიყვარულის ხანა. „სამედიცინო გაზეთი“ მაშინ გამოაქვეყნა ჩემი მიმართვა სტუდენტებისადმი. დღეს რომ ვუყურებ, იქნა ზედმეტად „ფილოსოფიური“ და „მხატვრული“, მაგრამ – გულწრფელი.

მეტი პატივისცემა და სიბოროტე გამოიხატა ქალბატონი თამარ დეკანოზიძის, ბატონი შალვა თოიძის მიმართ, ჩავრთულიყავი სამედიცინო ტერმინთა მართლწერისადმი, სამედიცინო მეცნიერებისა და განათლების განვითარებისადმი მიძღვნილ პოლემიკაში... დღეს აღარ ვმუშაობ სამედიცინო უნივერსიტეტში, თუმცა, ემოციურად, ისევ ვახერხებ თსსუ-ის ტოპოგრაფიული ანატომიისა და ოპერაციული ქირურგიის კათედრაზეც ყოფნას. მე ისევ „სამედიცინო გაზეთის“ მკითხველი ვარ... მიხარია, როდესაც ზოგჯერ, მის ფურცლებზე, ჩემი გვარიც გამოჩნდება ხოლმე, ხან როგორც რესპონდენტი, ხანაც – ავტორის... დღეს „სამედიცინო გაზეთი“ იუბილარია!

გაუპლო ჟამთა სვლას!

„სამედიცინო გაზეთი“ 55 წლის გამხდარა! საკმაოდ დიდი დროა... რა აღარ მოხდა ამ წლების მანძილზე... გაზეთმა კი გაუძლო ჟამთა სვლას, იგი ყოველთვის სიზუსტით და სიმატილით ასახავდა ჩვენი უნივერსიტეტის ცხოვრებას – პროფესიონალიზმით გამორჩეული ჟურნალისტები ყველა საჭირობოტო თემას მიუკერძოებლად აშუქებდნენ. მინდა გავიხსენო უძიმესი ხანა: 80-90-იანი წლები... ჩვენი უნივერსიტეტის ეზოში შეუსწევტელი იმართობოდა მიტინგები... 9 აპრილი: ღამით მსვლელობა მთავრობის სახლისკენ, დარბევა, ჩვენი სტუდენტების თავდადება რესპუბლიკურ საავადმყოფოში... შემდეგ პუტჩი... ამ მძიმე წლებში რედაქცია ყოველთვის ინარჩუნებდა საკმაოდ დიდი დროა... რა აღარ მოხდა ამ წლების მანძილზე... გაზეთმა კი გაუძლო ჟამთა სვლას, იგი ყოველთვის სიზუსტით და სიმატილით ასახავდა ჩვენი უნივერსიტეტის ცხოვრებას – პროფესიონალიზმით გამორჩეული ჟურნალისტები ყველა საჭირობოტო თემას მიუკერძოებლად აშუქებდნენ.

რჩეული და სწორი, ეროვნულ პოზიციას. ეს არ იყო ადვილი. რედაქცია იყო ადგილი, სადაც თავისუფალი აზრისა და სიტყვის გაშვობა შეიძლებოდა, რისთვისაც დაგვიკინებოდა გიბდით მადლობას, განსაკუთრებით გაზეთის რედაქტორს – ქალბატონ დალი გაბეშიას, შესანიშნავ ჟურნალისტს, უძიმეს არ ადამიანს და მეგობარს! დიდი მადლობა თქვენ!

თქვენი დარეჯან კუსნიანიძე

მნიშვნელოვანი წვლილი

თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის მრავალრიცხოვანი (ცხოვრების სტუდენტობის სახელით, 55 წლის იუბილეს გილოცავთ „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციას და მკითხველებს!

„სამედიცინო გაზეთის“ მნიშვნელოვანი როლს ასრულებს საუნივერსიტეტო ცხოვრებაში – თქვენი ძალისხმევით ხდება საინტერესო სტუდენტური და საუნივერსიტეტო ცხოვრების, ასევე, მრავალფეროვანი სიახლეების გაცნობა სტუდენტებისა და პროფესორ-მასწავლებლებისთვის!

გისურვებთ წარმატებებს და ნაყოფიერ საქმიანობას სამედიცინო საზოგადოების სამსახურში!

გიბა სორდია, ისსუ-ის სტუდენტური თვითმმართველობის პრეზიდენტი

1975 წლის სექტემბრის ნომერი მაქვს, რომელიც ადასტურებს, რომ მე თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო ინსტიტუტის სამკურნალო ფაკულტეტის I კურსის სტუდენტი ვარ... მასხოვს ბებია და ბაბუა ძალიან ამყობდა ჩარიცხულთა სის პირველ ათეულში რომ ვიყავი... „სამედიცინო გაზეთი“ ამცნო ინსტიტუტის საზოგადოებას, რომ სტუდენტი დიმიტრი კორძაიას ხელმძღვანელობით განხორციელდა „პალესტინა, პალესტინას“ გასცენიურება, ამ გაზეთში დაიბეჭდა ჩემი პირველი ლექსები, პირველი რეცენზია სტუდენტური დღეების სპექტაკლებზე,

55 წლის გადასახედიდან

ეს გაზეთი იყო და რჩება ერთ-ერთ წამყვან ბეჭდურ სამედიცინო სიტყვად საქართველოში – ფორმით და შინაარსით

ანელობით, გვთავაზობენ საინტერესო სტატიებს, ინტერვიუებს გამოჩენილ ქართველ მედიკოსებთან, უცხოელ ექიმებთან. გაზეთში ექსკლუზიურად ქვეყნდება სამედიცინო-პრაქტიკული ხასიათის სტატიები. მათ პირველად შემოიტანეს რუბრიკები – „იშვიათი დაავადებები“ და „დიდმკურნალები“. გაზეთში დიდი ადგილი ეთმობა დათმობილი სტუდენტ-მედიკოსთა შემოქმედებას – ქვეყნდება მედიკოსი ექიმების თვალსაჩინო წარმომადგენლების ლექსები, ჩანახატები, ნოველები...

ჩემი დაუპიწყარი „დროის მანქანა“

ხშირად მოგდომებით წარსულში დაბრუნება, ძველი სიხარულის, სიხალისის ან, იქნებ, უკვე გავლელი სიყვარულის განცდა? თქვენი არ ვიცი, მე კი ჩემი „დროის მანქანა“ მაქვს. ის, რაც წარსულის ნებისმიერ დროში მახსენებს და მერამდენედ მახსენებს განცდილს. ეს „დროის მანქანა“ ახლა ჩემ წინაა – ძველი, ფერმეცვლილი გაზეთების დასტა. გაზეთის სახელად „მედიცინის მუშაკი“ ჰქვია, გამოცემული თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო ინსტიტუტში. ჩემს კოლექციაში არსებული პირველი ნომერი 1985 წლის 1 სექტემბრით თარიღდება. ეს ჩემი პირველი ინტერვიუა. კითხვაზე – რაზე ვოცნებობ, კორესპოდენტს მოკრძალებით ვპასუხობ – ნაყოფიერ სტუდენტობასა და წარმატებულ საექიმო კარიერაზე.

ხლდით იმ წლებში. როგორი სიამოვნებით ვიხსენებ ორ მომცრო ოთახს, სადაც გაზეთის რედაქცია იყო განთავსებული. აქ მუდამ შემოქმედებითი ფუსფუსი იყო, განიხილებოდა ძველი პუბლიკაციები, იგებებოდა ახალი ნომერი. ვის არ შეხვდებოდათ აქ – ცნობილ ექიმებს, სტუდენტებს, პროფესორ-მასწავლებლებს, მწერლებს და პოეტებს... ამ ფურცლებიდან ცოცხდება ჩემი სტუდენტობის მშვიდი – 80-იანი და 90-იანი წლების ისტორია, რომელსაც ასე აღაზაზებდა ჩემი შემოქმედებითი საშუალო გაზეთში.

ნელე გავიდა. სამედიცინო ინსტიტუტი ახლა სამედიცინო უნივერსიტეტად იწოდება, გაზეთსაც შეეცვალა სახელწოდება. „სამედიცინო გაზეთი“ – ასე ჰქვია ჩემს დაუპიწყარ „დროის მანქანას“ ახლა. თუმცა იგივეა ის მონდომება, გემოვნება და პროფესიონალიზმი, რომელსაც გაზეთის ყველა ნომრის შექმნას ახმარებ ჩემი ძველი მეგობრები. მაშინდელი სტუდენტი-კორესპოდენტები კი ცნობილი ექიმები, ზოგიც – მწერალი ან პოეტი გახდა. გაზეთის თანამშრომლები კი, ჩემი მაშინდელი უფროსი და კეთილი მრჩეველები, თანდათან სამუდამო მეგობრებად იქცნენ.

დღეს „სამედიცინო გაზეთი“ იუბილარია – იგი 55 წლის გახდა. ვულოცავ რედაქციის ყველა თანამშრომელს და გაზეთის ერთგულ მკითხველს ამ დღესასწაულს. კვლავაც წარმატებები, შემოქმედებითი გამოწვეული უღვივი სიხარული იყოს თქვენი მეგობარი, ჩემი მეგობრებო!

სრულყოფილი „სამედიცინო გაზეთი“ აქვეყნებს საინტერესო ინფორმაციებს სამედიცინო უნივერსიტეტის ცხოვრებიდან, ეხმაურება თანამედროვე მედიცინის სიახლეებს, ასევე, რეფორმებს უმაღლესი სამედიცინო განათლების სისტემაში... მალაპროფესიონალი ჟურნალისტები, რედაქტორის, ქალბატონ დალი გაბეშიას, ხელმძღვ-

ნათი და დათმობილი სტუდენტ-მედიკოსთა შემოქმედებას – ქვეყნდება მედიკოსი ექიმების თვალსაჩინო წარმომადგენლების ლექსები, ჩანახატები, ნოველები... წარმატებას და „უხვმოსავლიანობას“ ვუსურვებ გაზეთის სამომავლო გზასავალზე!

რა დრო გასულა... 27 წლის წინ სწორედ ამ ფურცლებზე დაიბეჭდა პირველად ჩემი ლექსები, ჩანახატები, იუმორისტული სტატიები. რედაქტორის სტუდენტი მოადგილეც კი გა-

ჩემი საყვარელი გაზეთი

გარდაცვალება მდე ცოტა ხნით ადრე ბატონი ჯონდო გაფინდაშვილი შეგვხვინა, შეგვახსენა, რომ გაზეთის დაარსებიდან 55 წელი უსრულდებოდა და გვთხოვა, მისი გულისწინა მკითხველისთვის ვაგვიზიარებინა. ვასრულებთ (თუმცა გული ისტკვილით) გაზეთის ერთგული მკითხველის და მოჭირნახულის, ან გარდაცვლილი ჩვენი მეგობრის თხოვნას და ვაქვეყნებთ მის მოლოცვას.

რდელთა დარად, მზად რომ არიან, განუხრელად დაცვან პიპოკრატეს ფიცი. მეამაყება, რომ მეოთხედ საუკუნეზე მეტი ხანი ამ დიდებულ სასწავლებელში მოღვაწეობისას, ძირითად საქმიანობასთან ერთად, ტკბილად მასხენდება გაზეთთან ურთიერთობა და ჩემი მოკრძალებული, მცირედი წვლილი გაზეთის შემოქმედებით საქმიანობაში.

წარმატებები ბისურვებით!

„სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციის ღირსეულ კოლექტივს გულწრფელად ვულოცავ გაზეთის დაარსებიდან 55 წლისთავეს საოუბილო თარიღს, ვუსურვებ ეროვნულად და უსრულად აღიარებულ წვლილს.

ბარდასულ დროთა მუხატინა

დიდი სიხარულით ვულოცავ თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის „სამედიცინო გაზეთის“ იუბილეს! ვულოცავ სარედაქციო ჯგუფს, ყველა იმ ადამიანს, რომელმაც თუნდაც ერთი პუბლიკაცია მოამზადა „სამედიცინო გაზეთისათვის“ 55 წლის მანძილზე.

მეამაყება, რომ მქონდა პატივი, უნივერსიტეტში სწავლის წლებში, „სამედიცინო გაზეთთან“ მეთანამშრომლობა, აღმენერა სტუდენტური ცხოვრების ყველაზე საინტერესო და მნიშვნელოვანი მოვლენები.

ჩემს საყვარელ გაზეთს წელს 55 წელი უსრულდება. შემთხვევით არ მინოდებია მისთვის სიტყვა – „საყვარელი“. ჩემი ცხოვრების გარკვეული პერიოდი – 1973 წლის სექტემბრიდან – 2000 წლის სექტემბრამდე, პენსიაში გასვლამდე, ძირითად საქმიანობასთან ერთად, გაზეთს უკავშირდებოდა.

დაუფიქრებლად დარჩა გაზეთის ყოფილი რედაქტორის – მერი შველიძის – ნათელი ხსოვნა. დღესაც საოცარ სიბოროტედ მესაზღვრება რედაქციის იმდროინდელ თანამშრომლებთან – ნუნუ კაკუშაძესთან, რაულ ბაბუნაშვილთან, ვაჟა ხორნაშულთან – მუშაობის წლები.

ვიმედოვნებ, ჩემს მოკრძალებულ განწყობას გაიზიარებს ყველა ის, ვისაც შეხება აქვს ამ გაზეთთან, შტატგარეშე კორესპოდენტების, სამედიცინო უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებლებისა და სტუდენტების სახით, რომლებიც, გარდა პროფესიონალიზმისა, არაორდინალური ნიჭით გამოირჩევიან და აქტიურად თანამშრომლობენ გაზეთთან.

ჩემი პუბლიკაციები სტუდენტური თვითმმართველობის, ივანე თარხნიშვილის სახელობის სტუდენტთა სამეცნიერო საზოგადოებისა და ევროპის მედიკოს სტუდენტთა ასოციაციის სახელით ორგანიზებულ კონფერენციებს, ტრენინგებს, სემინარებს, სამეცნიერო ხასიათის შეხვედრებს და ინოვაციურ სტუდენტურ პროექტებს შეეხებოდა.

ჩემი სტუდენტური ცხოვრების აკადემიური სამედიცინო რეებისთვის წარმოჩენისა სდევდა... ძალიან საინტერესო და სასიამოვნო გახლდათ გამოცდილ, მეგობ-

გაზეთი 15 წლის „ყმანვილი“ იყო, როცა გავიცანი და დაეუკავშირდი. იმ დროიდან დაწყებული, ყმანვილურად მოგიზგივე ცეცხლი არ ჩამქრალა გამოქვეყნებულ მასალებში. არა აქვს მნიშვნელობა, ვინაა ავტორი – მედიცინის დარგის სახელგანთქმული, ამაგდარი მეცნიერი და აღმზრდელი პროფესორ-მასწავლებელი თუ ამ უკეთილმობილესი დარგის ახალგაზრდა მუშაკი, აღმზ-

სრულიად ახალგაზრდებმა დაიწყეს რედაქციაში მუშაობა დალი გაბეშიამ (მალე რედაქტორად დანიშნაურებული) დღესაც რომ სახელოვნად უძღვება გაზეთს, მანანა ფხალაძემ, დარეჯან კომლაძემ, ნატო ბოლქვაძემ – უკვე ღვაწლობილ ჟურნალისტებად აღიარებულებმა და გაზეთის ტრადიციების არა მარტო გამგრძელებლებმა, არამედ მისთვის ახალი შემოქმედებითი ძალით სასიცოცხლო ენერჯის მიმცემებმა და ახალ სიმალემდე აიყვანეს გაზეთი... ზედნიერება იყო ჩემთვის ამ შესანიშნავ ადამიანებთან თანამშრომლობა. მომავალ იუბილეს ვულოცავ გაზეთის დღევანდელ შემოქმედებს, სამედიცინო უნივერსიტეტს, სტუდენტებს!

გლოცავთ, წინსვლას და აღმავლობას გისურვებთ!

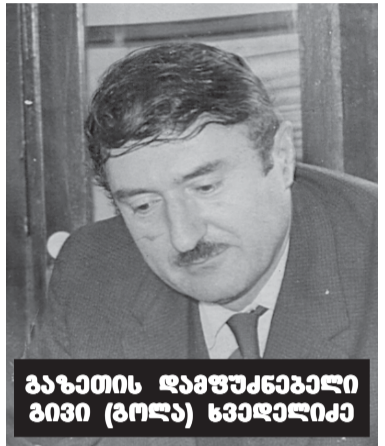
კარგად მასხოვს პასუხისმგებლობა, რაც სტუდენტური ცხოვრების აკადემიური სამედიცინო რეებისთვის წარმოჩენისა სდევდა... ძალიან საინტერესო და სასიამოვნო გახლდათ გამოცდილ, მეგობ-

ბრულ სარედაქციო ჯგუფთან მუშაობა... ჩემთვის დიდი პატივი, რომ წილად მხვდა ბედნიერება, მოგილოცოთ ეს მნიშვნელოვანი თარიღი... მინდა გისურვოთ კიდევ მრავალი წლის მანძილზე აღწეროთ უნივერსიტეტის ცხოვრება... იართო ქვეყნის უმნიშვნელოვანესი სამედიცინო კერის განვითარების კვალდაკვალ და „სამედიცინო გაზეთის“ დანახვისას მკითხველს უნივერსიტეტში გატარებული ცხოვრება, სასიამოვნო ფაქტები, წარმატებები, მიღწევები, „სამედიცინოს“ დაუფიქრებელი დღეები გაახსენდეს...

თიკლა გვანცელაძე, ივანე თარხნიშვილის სახელობის სტუდენტთა სამეცნიერო საზოგადოების პრეზიდენტი 2008-2009 წლებში, პედაგოგის სპეციალობის მაძიებელი.

რედაქციონის ველი

1957 წელი იდგა... თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო ინსტიტუტი დამოუკიდებლად არსებობის 27 წელს ითვლიდა... სასწავლო, სამეცნიერო თუ სამკურნალო საქმიანობის აღზევებას აუცილებლად სჭირდებოდა აღნუსხვა, წარმოჩენა, გაანალიზება... ამ მისიის შესრულებას ყველაზე მეტად ადგილობრივი ბექდური მედია შეძლებდა, ამიტომაც ინსტიტუტის დოკუმენტმა, ღრმადგანსწავლულმა, საბჭოთა კავშირის ჟურნალისტთა კავშირის წევრმა, ანგანსვენებულმა

გაზეთის დამფუძნებელი გივი (გიორგი) ზველევიჩი

გივი ზველევიჩი, ინსტიტუტის ხელმძღვანელობის (დირექტორი, პროფესორი ირაკლი მენთეაშვილი) წინაშე დააყენა საკითხი ბექდური მედიის დაარსების შესახებ. ეს მიზნადგეული წინადადება აღმოჩნდა ინსტიტუტის მესვეურთათვის და გადართულა მრავალტარაფიანი გაზეთის დაფუძნების საკითხი. სახელი ოპერატიულად შეირჩა და ეწოდა „მედიცინის მუშაკი“. გაზეთი თავდაპირველად ერთი წლის მანძილზე, ყოველკვირეულად ორი გვერდის მოცულ-

პირველი რედაქტორი გიორგი კახიანი

ობით გამოდიოდა და მისი პირველი რედაქტორი გახლდათ იმ დროისთვის ცნობილი ჟურნალისტი გურამ სამსონაძე.

ამ პერიოდის „მედიცინის მუშაკის“ გვერდების გაცნობისას ნათელი ხდება თუ რამდენი მნიშვნელოვანი მოვლენა აღნუსხავს გაზეთის პანაანინა ფურცლებს, თუმცა მაინც არასაკმარისი აღმოჩენილა უმაღლესი სამედიცინო სასწავლებლის მრავალმხრივი საქმიანობის წარმოსაჩენად არსებული ფორმის გაზეთისა და... ისევ ბატონი გივი ზველევიჩის თაოსნობით, 1958 წელს, გაზეთი ოთხგვერდიანი გამხდარა... მისი პირველი რედაქტორი, ბატონი გურამ სამსონაძე, ცენტრალურ პრესაში ინაცვლებს, ხოლო „მედიცინის მუშაკის“ რედაქტორად ინიშნება ქალბატონი მერი შველიძე, რომლის ოცნებანი ხელმძღვანელობით გაზეთის 800 ნომერი გამოიცა. ისტორიას ვერავინ წაშლის. ქალბატონ მერის კომუნისტურ-კომკავშირულ ეპოქაში მუშაობა გაზეთის ხელმძღვანელობაში.

1959 წლიდან სამედიცინო ინსტიტუტის რექტორად დაინიშნა პროფესორი პეტრე გელბახიანი, რომელმაც 13 წელი დაჰყო ამ თანამდებობაზე და მაშინაც, კომუნისტური ზეობის ხანაში, გაზეთი მნიშვნელოვან ფუნქციას ასრულებდა სამედიცინო ინსტიტუტის ცხოვრებაში, რაც ხელმძღვანელობის მხრიდან გარკვეული ყურადღებისა და ზრუნვის გამოვლენაზე მიანიშნებს საკუთარი პრესის მიმართ.

ჩვენ, „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციის დღევანდელმა შემოქმედებმა, მოვლავნებთ პროფესორ კონსტანტინე ვირსალაძის რექტორობის დროს დავინყეთ...

„ჩვენის პინაოზის დამსველი და უმენახველი“... „სამედიცინო გაზეთის“ 55-წლიანი ისტორიიდან

1980 წელი... შეიცვალა რედაქციის თანამშრომელთა შემადგენლობა... თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ჟურნალისტიკისა და ფილოლოგიის ფაკულტეტების სამმა კურსდამთავრებულმა - დალი გაბეშიამ, მანანა ფხალაძემ, დარეჯან კომლაძემ - თითქმის ერთდროულად შემოვალეთ „მედიცინის მუშაკის“ რედაქციის კარი. უცხო გარემო შეიძლება ერთგვარ ბარიერად აღმართულიყო ჩვენ წინაშე, მაგრამ წლების მანძილზე გაზეთში მოღვაწე, გამოზრდილი ჟურნალისტმა ნუნუ კაკუშაძემ (რომელიც ძველებიდან ერთადერთი კორესპონდენტი იყო შემორჩენილი) და რედაქტორის მოვალეობის შემსრულებელმა, დოცენტმა ჯონდო გაფრინდაშვილმა, ჟურნალისტური „მეგზურობა“ გავცინიეს, „დაგვაფრთხილეს და დაგვაკვლიანეს“, ამიტომაც ჩვენთვის ბარიერი არ არსებულა...

გაზეთში სხვადასხვა დროს მოღვაწეობდნენ ჟურნალისტები: რაულ ბაბუნაშვილი, ვაჟა ხორნაული, მანანა ტაბიძე, მალვინა მოქია, ნინო ულენტი, მზია ბუღიაშვილი, ნანი მოსიძე, ნათია ჯანელიძე, ნინო გორგაძე, რომელთაც მნიშვნელოვანი წვლილი აქვთ გაზეთის ისტორიაში...

1995 წელს გაზეთში მუშაობას იწყებს თსუ-ის ფილოლოგიის ფაკულტეტის კურსდამთავრებული, ნატო ბოლქვაძე, რომელიც ახალი ხედვით და სათქმელით, დიდ შენაძენად იქცა გაზეთისთვის.

გაზეთი წერილობით და სტატიები როდია მარტო. რომ არა ფოტოკორესპონდენტები, მართლაც პროფესიონალები: ვიტალი დვალთი, გრიშა და საშა ტამბულაშვილები, გაზეთი ვერ შემოინახავდა ბევრ საინტერესო ფაქტს თუ მოვლენას. წლების წინ შექმნილი ფოტოარქივი დიდი სიმდიდრეა არა მხოლოდ გაზეთისთვის, არამედ უნივერსიტეტისთვის - ეს უნიკალური ფოტომათასალა არაერთხელ იქნა გამოყენებული უნივერსიტეტის საიუბილეო თარიღებისა თუ სასტენდო გამოფენების დროს.

მიუხედავად იმისა, რომ ბატონ ვიტალი დვალთს ჩვენი ურთიერთობა ხანმოკლე იყო, იგი დაგვაძახსოვრდა როგორც ერთდროეული და დიდი პასუხისმგებლობის მქონე პიროვნება. ბოლომდე „ჩვენი გრიშა“ შემოგვრჩა - ცოტათი დაბნეული, მაგრამ ერთგული და მოსიყვარულე პიროვნება. იგი „სტუდენტური ეზოს“ კოლორიტი იყო - არ არსებობდა სტუდენტი, მას რომ არ იცნობდა. გრიშა ბოლომდე პროფესიის ერთგული დარჩა: დღეს იგი ცნობილი ფოტორეპორტიორია რუსეთის ერთერთ სატელევიზიო არხზე, ჩვენ კი მისი ფოტოსურათები, თითქმის ყოველდღიურად, სასიამოვნოდ გვახსენებს წარსულს.

ახალმა თანამშრომლებმა ახლებური ხედვა შემოვიტანეთ გაზეთში - შეიცვალა ჟანრობრივ-თემბატური მხარე, ენა და სტილი. მიუხედავად კომუნისტური რეჟიმისა, არ ვერიდებოდით სხვადასხვა სახის რეპლიკებს და სასწავლო დარგში შესაძრევი ხარვეზების წარმოჩენას. ჩვენი ჟურნალისტური გამოკვლევები სუბორდინატორთა პოლიკლინიკური პრაქტიკის, სტუდენტთა საერთო საცხოვრებელში არსებული სერიოზული დარღვევების შესახებ მოულოდნელი აღმოჩნდა მაშინდელი ხელმძღვანელობისთვის და ამ საკითხებს მიექცენა კიდევ რექტორატისა და სამედიცინო საბჭოს სხდომები. ქედს ვიხრით მაშინდელი რექტორის, პროფესორ კონსტანტინე ვირსალაძის, ხსოვნის წინაშე, რადგან, რომ არა მისი მხარდაჭერა, უფრო მეტიც, მაღლიერების გამოხატვა ჩვენ მიმართ, შესაძლოა, სხვებს საყვედურიც გამოეთქვათ... „ჟურნალისტებს მაღლობა ასეთი დახმარებისთვის, გული-სხმირებისა და ერთგულებისთვის“, - გაისმა სამედიცინო საბჭოს ტრიბუნაზე ბატონი რექტორის სიტყვები... ამ დიდი ავტორიტეტის მქონე პიროვნების მიერ წარმოთქმული სიტყვების შემდეგ აუგის თქმას ვერავინ გაგვიბედავდა; „ჟურნალისტები არ ალოდინოთ, მოსვლისთანავე შემოუშვით ჩემთან“, - ასე გააფრთხილა თავისი მდივანი, ქალბატონი მარინა სხირტლაძე, ბატონმა კონსტანტინემ.

„ადამიანმა ადამიანს მართალი სიტყვა უთხრას, ისე უთხრას, რომ არ შეუვიდოს, არ შეურაცხვეს მისი ადამიანობა, მისი კაცობრიული გრძობა, ღირსება და პატივი, არ დაურღვიოს ის ძვირფასი და უკეთესი ზნეობითი კანონი, რომელიც კაცს კაცად ჰქმნის და აღიარებს“.

ილია

რექტორის, პროფესორ კ. ვირსალაძის მიერ გაზეთისადმი პატივისცემისა და დაფასების დასტურია ისიც, რომ მისი გადაწყვეტილებით, გა-

რისგან პატივისცემა და ყურადღება დაეხებოდა... მართალია, ხანმოკლე იყო პროფესორების: ლაური მანაგაძის, ალექსანდრე (დათო) თელიას, გიორ-

ეკიმთა დახელოვნების სახელმწიფო ინსტიტუტის, საქართველოს ჯანდაცვის სამინისტროს, საქალაქო, რაიონულ დაწესებულებათა საქმიანობის, პრობლემების და სამედიცინო სიახლეების ასახვა. არეალი მეტად ფართო იყო, გამომდინარე აქედან, ჟურნალისტური მოღვაწეობაც - ძალზე საინტერესო. უნივერსიტეტის შიდა საქმიანობის გარდა, გაზეთში აისახებოდა რეგიონულ საკაციონარებში არსებული მდგომარეობა, რედაქციაში იმართებოდა მრგვალი მაგიდა მთიან რეგიონებში მოღვაწე კურსდამთავრებულბთან, ვანყობლით პოეზიისა და შემოქმედებით საღამოებს მრავალრიცხოვან

პირველი ნომერი

ზეთის რედაქტორი თსუ-ის რექტორატის, სამედიცინო საბჭოსა და პარტიული კომიტეტის წევრი იყო.

მაშინ გაზეთი ლინოტიპზე იწყებოდა... მეტრამაჰესთან (დამკაბადონებელი) სასწრაფოდ მისატანნი ტყეის ფირფიტებისგან ჩამოსხმული საგაზეთო, ცხელი, ციმციმა სტრიქონები ხელისგულს გვიწვავდა... „შპონი“, „შპაცი“, „შოლა“, „კორპუსი“, „პეტიტი“, „მთავრული“ - ჩვენი ლექსიკონის შემადგენელი ნაწილი და სასაუბრო ენა გახლდათ მეტრამაჰესი ნუგზარ მიქელაშვილთან... ლინოტიპისტები: თამარა, ნათელა, ჟენია ერთმანეთს ეჯიბრებოდნენ სტრიქონების უმეცდომოდ ჩამოსხმაში, მაგრამ „მოკირკიტი“ ჟურნალისტები შეცდომებს მაინც ვპოულობდით... ასე გაიარა რედაქციაში ჩვენი მოსვლიდან 12-მა წელმა და როგორც წინამორბედების, ისე ჩვენს დროშიც, გაზეთი სამედიცინო ინსტი-

რტი მენაბდის, რექტორის თანამდებობაზე ყოფნის პერიოდი, მაგრამ ისინი ჩვენთვის დარჩნენ, როგორც ყურადღებიანი, ჟურნალისტთა საქმიანობის და პრესის მიმართ თანადგომით გააჩქარებული პიროვნებები.

დრო მიქროდა... კვალდაკვალ მიჰყვებოდა „მედიცინის მუშაკიც“. 90-იან წლებში კომუნისტური რეჟიმის მსხვერვატზე ახალი ენა შექმნა... თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო ინსტიტუტს ენიჭება დამოუკიდებელი უნივერსიტეტის სტატუსი. რა თქმა უნდა, ყველა რგოლთან ერთად, დღის წესრიგში დადგა საუნივერსიტეტო ბექდებით ორგანოს ახლებურად, დროის მოთხოვნათა შესაბამისად, გარდაქმნა, რაშიც უდიდესი წვლილი მიუძღვის თსუ-ის მაშინდელ რექტორს, პროფესორ რამაზ ხეცურაიანს და პრორექტორს იდეოლოგიურ დარგში, პროფესორ დავით გეგეშიძეს.

ამ იზაქაბოლა გაზეთი

1992 წელი... ახალი დრო და სხვა განზომილება ჩვენი ქვეყნის ისტორიაში. ასეა სამედიცინო უნივერსიტეტშიც... ცვლილება ყველგან, ცვლილება მოხდა „მედიცინის მუშაკშიც“ - თსუ-ის რექტორატის სხდომის გადაწყვეტილებით (ოქმი №14, რექტორი, პროფესორი რამაზ ხეცურაიანი), გაზეთის სახელწოდება - „მედიცინის მუშაკი“ შეიცვალა ახალი სახელწოდებით - „სამედიცინო გაზეთი“.

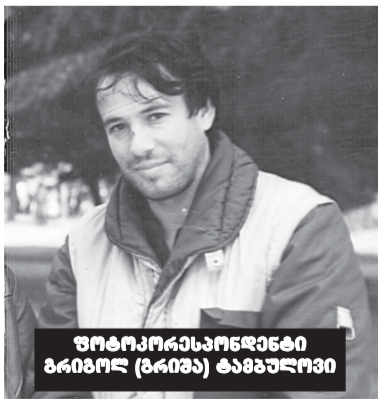
დამტკიცდა წესდება, რეგლამენტი, განისაზღვრა პერიოდულობა, გვერდების რაოდენობა (8-დან 12-მდე), ტირაჟი (1000 ც.), შტატი (7 თანამშრომელი: რედაქტორი, ოთხი კორესპონდენტი, მდივანი-მემანქანე, ფოტო-კორესპონდენტი). განახლებული გაზეთი რეგისტრაციაში გაატარა საქართველოს ოქსტიციის სამინისტრომ ფორმულირებით - „თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივე-

რედაქტორი 1958-79 წლებში

იტუტის პარტიული და კომკავშირული საქმიანობის იდეოლოგიური იარაღი იყო.

ისევე, როგორც ბატონმა კონსტანტინე ვირსალაძემ, ახლადდანიშნულმა რექტორმა, პროფესორმა არჩილ ასათიანამაც, საჭიროდ ჩათვალა, რომ გაზეთის რედაქტორი უნდა ყოფილიყო რექტორატის, პარტიული კომიტეტის და სამედიცინო საბჭოს წევრი, რადგან გაზეთისთვის ცნობილი უნდა გამხდარიყო ყველა ის სიახლე თუ მოვლენა, რაც სამედიცინო ინსტიტუტში ხდებოდა. ამით ყველაფერი ნათელი იყო, რექტორს ღირებულად მიაჩნდა ადგილობრივი ბექდებით ორგანო და ამით გაზეთისადმი დიდ პატივისცემას ამჟღავნებდა. ასეც იყო, ბატონი არჩილ რედაქციაშიც გვსტუმრობდა, გვესაუბრებოდა და ხშირად ჩვენი აზრითაც ინტერესდებოდა გარკვეული საკითხების მიმართ. ბატონ არჩილს, რედაქციის თანამშრომლები ხშირად ვიხსენებთ. ნათელი დაადგეს სამუდამო ნაცვალუდებში!

ფოტოკორესპონდენტი გრიგოლ (გრიშა) ტამბულაძე

ერსიტეტის და სამედიცინო საზოგადოების ყოველთვის გაზეთი“. ამ ფორმულირებით გამომავალი გაზეთის მიზანი იყო თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის,

სტუდენტ-კორესპონდენტებთან. პროფესორ-მასწავლებელთა პლეადა „გვანებიერებდა“ მაღალ დონეზე შესრულებული სამედიცინო პუბლიკაციებით. 1996 წელს საქართველოს ჯანდაცვის სამინისტროში, ანგანსვენებული პროფესორ ჯანგირ მამალაძის რედაქტორობით, დაარსდა გა-

ფოტოკორესპონდენტი ვიტალი დვალთი

ზეთი „მედიცინა“, რომელიც ერთგვარად შეხებდა ჩვენს გაზეთს და ამ წლიდან „სამედიცინო გაზეთი“ ძირითადად სამედიცინო უნივერსიტეტის ყოველდღიური საქმიანობის მემატიაზე გახდა.

რეფორმების ბუმი დადგა სამედიცინო უნივერსიტეტში, რასაც მოჰყვა ჩვენს გაზეთში რუბრიკა - „სამედიცინო რეფორმის კვლადაკაღ“. ბოლონის პროცესში ერთ-ერთი პირველი სამედიცინო უნივერსიტეტი ჩართო და გაზეთიც ამ ცვლილებების შუაგულში მოექცა.

გაზეთისთვის მნიშვნელოვანი იყო 1995 წელი, როცა მისი აწყობადაკაბადონება კომპიუტერული წესით დაიწყო და ოფსეტური ბექდვის მეთოდზე გადავიდა. ამ სიახლემ მთლიანად შეცვალა გაზეთის იერსახე, დიზაინი; „სამედიცინო გაზეთი“ (გაგრძელება მე-5 გვ.ზე)

მე-4 გვერდიდან

თი“ გახდა მთავარი ბეჭედიტი ორგანო, რომელიც აისახებოდა მიმდინარე რეფორმების, სასწავლო-სამედიცინო, კლინიკური და სამედიცინო სტრუქტურების თითოეული მიმართულების საქმიანობის მიღწევები და პრობლემები, სამედიცინო უნივერსიტეტის ყურნალისტებს სრული დამოუკიდებლობა გვექონდა მინიჭებული.

მკითხველს რომ ნათელი წარმოედგინა შექმნას იმ როლზე, რაც გაზეთს ენიჭებოდა, საქმარისა მოქმედი უნივერსიტეტიდან დავასახელოვო რამდენიმე: „სასწავლო დარგის პრობლემები და პერსპექტივები“, „სწავლების ხარისხის სრულყოფისთვის“, „ექიმ სპეციალისტთა დასახე-

თებზე, როგორც იყო: „სწავლების ფორმა და სტუდენტის როლი სწავლებისა და სწავლის საკითხებში“, „სტუდენტი და პედაგოგი“, „სასწავლო პროცესის ეტაპობრიობა და დროის რაციონალური განაწილება“, „სტუდენტთა თვალსაზრისით - ძირითადი, ანუ მთავარი, როგორც საფუძველი მომავალი სპეციალისტისთვის“ და სხვა.

„სამედიცინო გაზეთი“ უნივერსიტეტის ყოველდღიური ცხოვრების მემატანე გახდა და ძალზედ დიდი წვლილი შეიტანა სწავლების რეფორმების და ინსტიტუციონალური რეორგანიზაციის საკითხში.

„გაიყოლიო და იყო ყველგან“, - ამ სათაურით ჯერ კიდევ 90-იან წლებში წერდა მასზე სოლიდური რესპუბლიკური პრესა და იქვე, სათაურშივე, იყო გაცხადებული იმ დიდმნიშვნელოვან როლზე, რასაც გაზეთი ასრულებდა ჩვენი უმაღლეს სამედიცინო სასწავლებელში.

განსაკუთრებით აღსანიშნავია, პროფესორ რამაზ ხეცურიანის, თანადგომა, ყურადღება და ზრუნვა გაზეთისა და რედაქციის მიმართ მისი რექტორობის 13 წლის მანძილზე. სწორედ მისი რექტორობის დროს აღიჭურვა რედაქცია საჭირო ტექნიკური საშუალებებით, ხშირად გვეკითხებოდა: „ხომ არ გჭირდებათ რამე, პრობლემა ხომ არ გაქვთ?“

მხარდაჭერისთვის, ყურადღებისთვის, გაზეთის მიმართ დიდი ზრუნვისთვის რედაქციის მთელი შემადგენლობა მადლობას გიხდით, ბატონო რამაზ!

2009 წელი, ივნისი... თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის აკადემიურმა საბჭომ რექტორად აირჩია პროფესორი ზურაბ ვადაჭკორია. დაუფარავად ვაღიარებთ, რომ ამ ფაქტს დიდი სიხარულით შევხვდით რედაქციის თანამშრომლები... მიზეზი გახლდათ ბატონი ზურაბის სტუდენტობიდან ახლო დამოკიდებულება გაზეთისა და მისი შემოქმედებითი კოლექტივისადმი. მას, თვალსაჩინო და წარმატებულ სტუდენტს, ხშირად უწევდა ჩვენს გაზეთთან თანამშრომლობა; სტუდენტ-

ჭაჭვანიც და რექტორის მოადგილე, ბატონი გია აბესაძე. მიუხედავად მძიმე ეკონომიკური მდგომარეობისა, გაზეთის ერთი ნომერიც არ ჩავარდნილა, პირიქით, დიზაინით და ტექნიკური უზრუნველყოფით გაზეთი გახდა უფრო მიმზიდველი. მადლობა თქვენ ყურადღებისა და მხარდაჭერისთვის!

ბატონი ზურაბ ვადაჭკორიას რექტორად არჩევის თანადროულად, მისი გუნდის წევრები გახდნენ სტუდენტობიდანვე ჩვენი გაზეთის მეგობრები - პროფესორები რამაზ ბერიშვილი და ირინე კვაჭაძე, რომელთა საგაზეთო მასალები ყოველთვის გამოირჩეული და საინტერესო გახლდათ. გაზეთი მათ მხარდაჭერას და თანადგომას ყოველთვის გრძნობდა, ასეა დღესაც.

უპრიანი გაზეთის 55-წლიან ისტორიაზე საუბრისას მადლიერების გრძნობა გამოვხატო მათ მიმართ, ვისი წვლილიც განსაკუთრებულია გაზეთისთვის.

თეიმურაზ ნათაძე, ავთანდილ გელაშვილი, მაცყალა ზურაბაშვილი, ფიზულ კონტრიძე, ალექსი ხოჭავაძე, აკაკი თელია, ოქროპირ გოგიბერიძე, ბაადურ რაჭველიშვილი, გურამ გურგენიძე, დავით ტვილიდაძე, დავით საყვარელიძე, გივი ჟვანია, მელენტი ყურაშვილი, სერგო ჩხარტიშვილი, ოთარ შალამბერიძე, ნუგზარ ტატიშვილი, დავით გეგეშიძე, იოსებ კვაჭაძე, თამაზ მარინაშვილი, მიხეილ შენგელია, თინა ფიჩხაია, თინა მესხი, ტატანა შატილოვა, თამაზ ალექსიძე, თენგიზ ახმეტელი, ნოდარ დოლიძე, ნუგზარ ხაინდრავა, ნოდარ და პაატა ხერხეულიძეები, ვაჟა ოკუჯავა, ოთარ ლუდუშაური, სერგო ხუნდაძე, ნოდარ ქვათარაძე, აკაკი ზოიძე, გივი ბახტაძე, სერგო და არჩილ კობალაძეები, გიორგი ბოჭორიშვილი, დავით კვაჭაძე, გივი კვანჭახაძე, ვასილ კაციტაძე, მარიამ გრიგალაშვილი, ლიზიკო კელაპტრიშვილი, თეიმურაზ (ფუსო) დიდ-

რი, ლევსო ბოლქვაძე, ლილა კომპიაშვილი, ნუგზარ უბერი, ყარამან ფალავა, მანანა ივრიელი, ნანა გელაძე, ნინო მანჯავიძე, ირმა კორინთელი, მარინე გიორგობიანი, რევაზ კვერენჩილაძე, გივი თურმანაული, რუსუდან ბერიშვილი, ზურაბ კაკაბაძე, ეკატერინე ბერიშვილი, თინათინ ჩიქოვანი, დალი ბერაშვილი, კახა ტყელიძე, სოსო მღებრიშვილი, გულისა ტურაშვილი, გია ბურკაძე, ნათია გუჯაბიძე, სოსო მარინაძე, თემურ ტაბუცაძე, დიმიტრი ტაბუცაძე, დათო კახნიაშვილი, გურამ კიკნაძე, გივი ჯავაშვილი, გივი ჩახუნაშვილი, რევაზ თათარაძე, დათო გელოვანი, ივანე მუჟავა, გრიგოლ სულაბერიძე, მანანა ქუთელია, ციცი ჩქარული, ნოდარ ფაფრინაშვილი, ქეთევან ბორცვაძე, ვილი პაჭკორია, ზურაბ ქუთათელია, ზურაბ ტაბლიაშვილი, ალექსანდრე ციბაძე, სულხან ქემოკლიძე, მიხეილ რობაქიძე, გიზო დოლიძე, ზურაბ ფხალაძე, ბადრი მა-

გაზეთის ყოფილი ჯორჯო ბაჭრინაშვილი

არებლად“, „სამედიცინო რეფორმის კვლადაკვალ“, „რეფორმის შექმნის მიხედვით“, „ჩვენი და უცხოეთი“, „საერთაშორისო კონტაქტები“, „ბოლონის პროცესის კვლადაკვალ“, „პროფესორის ტრიბუნა“, „ჯანსაღი ცხოვრების წესი“, „ალტერნატიული მედიცინა“, „მომავლის მედიცინა“, „ეროვნული გამოცდები“, „ახალი სახელმძღვანელოები“, „ახალი წამლები“, „სიახლე მედიცინაში“, „სტუდენტისა და პროფესორის დიალოგი“, „სადღისო პრობლემები“, „ინფექციურ დაავადებათა პროფილაქტიკისთვის“, „მედიცინა საზღვარგარეთ“, „მადლკვლითეობისთვის“

სტუმრად რედაქციაში

ისტორიას არ სჭირდება შეღამაზება - არსებობის მნიშვნელოვანი მონაკვეთი (33 წელი) ამჟამინდელმა „სამედიცინო გაზეთმა“ კომუნისტურ ეპოქაში გაიარა. ვეგასოვს, განსაკუთრებით გულსხმირი დამოკიდებულება ჩვენი გაზეთის მისამართით ინსტიტუტის პარტიული კომიტეტის მდივნისა, რომელთა შორის იყვნენ: ბიძინა დიდუბელიძე, ზურაბ სენიაშვილი, ილია ჭანუყვაძე, ზაზა ზანდუკელი, ასევე, პრორექტორები და სხვადასხვა დროს ხელმძღვანელ თანამდებობაზე მყოფნი: მურმან ნიყარაძე, ნოდარ ლომიძე, ნოდარ ემუხვარი, ვახტანგ ყიფიანი, ბესიკ კილასონია, ალიოშა ბაკურაძე, ოთარ გერზმავა, ზაზა ავალიანი, დავით ზაზარაძე, ავთანდილ იმედაძე, რამაზ საყვარელიძე, დავით ქორიაშვილი, გია ავალიშვილი, რომელთა თანადგომა გაზეთის არსებობის სხვადასხვა ეტაპზე ჩვენი დიდმნიშვნელოვანი გახლდათ.

- კიდევ მანდ მუშაობთ? - ხშირად დაუსვამთ ჩვენთვის ეს კითხვა და გაოცებულან, - ამდენი ხანი?... დიახ, სიყვარულს დიდი ძალა აქვს, რადგანაც ყოველ ნაბიჯზე ვგრძნობ-

ბულიძე, ავთანდილ ლაჭყვიანი, ნუკრი ნემსინვერიძე, ჯანგირ მამალაძე, გედევან ფერაძე, ნინო დაშნაიანი, ალექსანდრა იოსავა, სტანისლავ რაივიჩი, შოთა დლონტი, ბორის კანდელაკი, იროდონ მარაიძე, გივი ჯაფარიძე, გიორგი ვეკუა, იუზა კობახიძე, ბონდო კანდელაკი, ბეგლარ და ვახტანგ გოგალაძეები, კუკური და ბაბუციძე, დავით შავდია, გივი გოლაშვილი - მათთან ურთიერთობა განსაკუთრებული პატივი გახლდათ და ბევრს მოცემი იყო; ამ ადამიანთა დიდი უმრავლესობა ხომ ჩვენთვის ახლობლად იქცა... ეს ყველაფერი წარსულია, თუმცა ჩვენთვის დაუფიქსირი და ძვირფასი...

სიყვარული და ურთიერთპატივისცემა გრძელდება და არ შეიძლება არ აღვნიშნოთ ისინი, ვინც დღესაც არ ივინყეხს გაზეთს და თანამშრომლობს მასთან - დინარა კასრაძე, ვაჟა გვახცელაძე, ვადიმ სააკაძე, ბიძინა ჭუმბურიძე, გურამ რცხილაძე, ლიკა მენთემაშვილი, ეთერ ბოცვაძე, ბაადურ მოსიძე, ელგუჯა ყიფიანი, იზოლდა შენგელია, ვერა სულაძე, რომანოზ სვანიშვილი, გიორგი გიორგობიანი, რევაზ სიგუა,

ჭავარიანი, გოგი დონაძე, თენგიზ ტერუშაშვილი, ვალერი კუპატაძე, გულსუნდა ჭანტური, ბორის ჯანიაშვილი, დათო ტალიაშვილი, თემურ ჭანტურიძე, გურამ ხურცილავა.

გაზეთის ტექნიკური უზრუნველყოფის თვალსაზრისით დიდია წვლილი და დამსახურება ადამიანებისა, რომლებიც სხვადასხვა დროს აკაბდონებდნენ და რეალობად აქცევდნენ ათასთა ნაზრევს - ირაკლი ავალიანი, ზაზა ასანიშვილი, მანანა ჯიხიშვილი, ზაზა ბერიშვილი, ცირა ქვარცხავა, ეკლა ბაბაიშვილი, ოთარ კიკლაშვილი და, მათ შორის, განსაკუთრებული პატივისცემით და სითბოთი გვიხდა მოვიხსენიოთ პროფესიონალიზმით, დახვეწილი გემოვნებით და ჩვენდამი თანადგომით გამოირჩეული - გოჩა გელაშვილი.

რედაქცია მადლიერების გრძნობას გამოთქვამს თსსუ-ის საზოგადოებასთან ურთიერთობის სამსახურის მიმართ - ბატონი ზაზა ტალახაძე, ლელა მარგანი, ჯიმი არჩვაძე ყოველთვის კოლექტიურ და გულთბილ დამოკიდებულებას იჩენენ რედაქციის კოლექტივის მიმართ.

ექიმი-სპეციალისტების მოსამზადებლად“, „კათედრის საიუბილეოდ“, „ქართული მედიცინის ისტორიიდან“, „მედიცინის კორიფები“, „პრევენციული მედიცინა“, „რეპორტაჟი სახელო გამოცდებიდან“, „ჩვენი კურსდამთავრებულნი“, „სტუდენტური პრაქტიკა საზღვარგარეთ“, „სტუდენტური შემოქმედება“, „რა ანუხებს პირველკურსელს“, „სტუდენტები პოეზიაში“, „სპორტი“, „სტუდენტური დღეები“, „სტუდენტური გვერდი - პულსი“, „სტუდენტური მრგვალი მაგიდა“ და მრავალი სხვა, სულ 300-მეტი საინტერესო მოქმედი რუბრიკაა გაზეთის გვერდებზე.

„სამედიცინო გაზეთის“ როლსა და მნიშვნელობაზე მეტად ღირებულია 1992-2005 წლებში სამედიცინო უნივერსიტეტის რექტორის, პროფესორ რამაზ ხეცურიანის შეფასება ნიგნში - „ასე უფრდებოდა უნივერსიტეტი“, სადაც იგი ამბობს: „აღსანიშნავია, რომ „სამედიცინო გაზეთმა“ სწრაფად მოიპოვა თითქმის საყოველთაო მონონება და პატივისცემა. მას ძალზე დიდ მნიშვნელობას ანიჭებდნენ როგორც პროფესორ-მასწავლებელთა, ისე სტუდენტურ წრეებში. უნივერსიტეტის ბევრი ნიჭიერი სტუდენტი თანამშრომლობდა გაზეთის რედაქციასთან, ქვეყნებში სტუდენტთა სტატიები და ინტერვიუები უნივერსიტეტისთვის ისეთ მნიშვნელოვან საკი-

ობის შემდეგ ბატონი ზურაბს ვხედავთ სამედიცინო უნივერსიტეტის თანამდებობრივ პოსტებზე: მისაღები გამოცდების პასუხისმგებელ მდივნად, პრორექტორად და ახლა - რექტორის თანამდებობაზე. სტუდენტობისას თუ თანამდებობებზე ყოფნისას ბატონი ზურაბის ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი ყურადღების ობიექტი ჩვენი გაზეთი ყოველთვის იყო და არის; იგი არა ზერულად, არამედ გულდასმით ეცნობა თითოეულ ნომერს, მადლობას გვიხდის, მაგრამ თუ რამ უზუსტობაა, გულახდილად და მეგობრულად გვეტყვის...

ბატონო რექტორო, მიიღეთ ჩვენგან გულწრფელი მადლობა თანადგომისთვის, დაფასებისთვის, აღიარებისთვის! გვეიმედებით!

გაზეთი ვერ იფუნქციონირებს, თუ არა აქვს ფინანსური, ტექნიკური და იდეოლოგიური მხარდაჭერა. სწორედ ამ პოლიტიკის გამტარებლები არიან დღეს ჩვენი გაზეთისთვის - კანცლერი ზურაბ ორჯონიკიძე, ვიცე-რექტორი, პროფესორი დავით

გაზეთის ამჟამინდელი შემოქმედნი

ბლით და ვგრძნობთ უნივერსიტეტის დიდი კოლექტივის, ახალგაზრდობის თბილ დამოკიდებულებას ჩვენ მიმართ...

აბა, წარმოიდგინეთ გამოჩენილი ქართველი მეცნიერები, პროფესორები და ადამიანები, რომლებიც ქმნიდნენ და სულ უდგამდნენ მედიცინას და, იმავდროულად, აქტიურად თანამშრომლობდნენ ჩვენს გაზეთთან: ეგნატე ფიფია, ალექსანდრე ბაკურაძე, ვახტანგ ალადაშვილი, შიო გუგუშაშვილი, შამშიქ ქვანიშვილი, ვალიბი ზურაბაშვილი, ირაკლი ფალავა, შალვა თოიძე, საულ და ზაზა კახიანი, თამარ დუკანოსიძე, მერი გელოვანი, ლევან ნაქაძე, ოთარ ლუდუშაური, ლევან ავალიანი, ალექსი და ბიძინა მინდაძეები, მიხეილ და მიშოკო გიგინ-

ნიშვილი ნინუა, გურამ დავითაია, თამარ სანიკიძე, ლუიზა გაბუნია, ლევან რატიანი, პაატა იმნაძე, ნუგზარ უბერი, ნუგზარ ჯოგლიძე, ამიქან გამყრელიძე, ზურაბ კაციტაძე, ხუტა პაჭკორია, დავით დელიბაშვილი, მამუკა კალმახელიძე, ირინე ზარნაძე, დავით ზარნაძე, გაიანე სიმონია, რამაზ შენგელია, ბელა მამულაშვილი, ლამარა კინწურაშვილი, დარეჯან კუხიანიძე, ლია მამულაშვილი, ელზა ვაშაკიძე, ნინო კარანაძე, რომანოზ სვანიშვილი, ჯუმბერ ქორჩილავა, ელენე აბიანიძე, ომარ სამუშია, ნინო ხეიტია, ბიძინა ზურაშვილი, ნათია ოკუჯავა, ნელი ანთოლავა, ნიკო გონგაძე, მიხეილ შავდია, თეიმურაზ პეტრიაშვილი, შალვა პეტრიაშვილი, მანანა ჟვანია, მალხაზ მიხანდა-

რედაქცია სათუთად და სითბოთი ინახავს თითოეულ ნომერს; ჩვენ კიდევ ერთხელ ვრწმუნდებით, რომ გაზეთის როლი, თანამედროვე ტექნოლოგიების ეპოქაშიც, შეუცვლელია...

ჩვენო ძვირფასო მკითხველებო, კორესპონდენტებო თუ რესპოდენტებო, გილოცავთ „სამედიცინო გაზეთის“ იუბილეს, გქონდეთ მრავალყამიერი ურთიერთობა და კიდევ ბევრჯერ ყოფილიყავით მომსწრე მსგავსი საიუბილეო თარიღებისა. „სამედიცინო გაზეთს“ კი კვლავ აღვუხსოს თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის წარმატებები და ეპოქის თანადროული მიღწევები.

დალი გაბეშია

გეგმატიანე ფოტოარქივი

სიყვარულია თავად ღმერთი ამ ქვეყანაზე. ყველა საქმეს, რაც უფლისმიერია, სიყვარული უღვეს საფუძვლად. ამ სიტყვების წმინდობაში კიდევ ერთხელ რწმუნდები, როცა კითხულობ „სამედიცინო გაზეთის“ თითოეულ სტრიქონს, სტრიქონს, განმსჭვალულს საქმის, რესპოდენტისა და მკითხველის სიყვარულით. რწმუნდები იმაშიც, რომ ამ დიდი სიყვარულის სიტყვებად აკინძვა და მკითხველამდე მიტანა მხოლოდ დიდი სულისა და პროფესიონალიზმის მქონე ადამიანებს თუ შეუძლიათ, ადამიანებს, რომლებიც მონივნებით დგანან ამ სტრიქონების მიღმა და გვაჯადოებენ თავიანთი მოხდენილი კალმის მრავალფეროვნებით. განა როდის იქნება უფრო შესაფერი დრო „სამედიცინო გაზეთის“ და მისი სულისჩამდგმელი, არაჩვეულებრივი ქალბატონების მოყვრებისა, თუ არა ახლა, გაზეთის იუბილეზე. გილოცავთ, ჩემო ძვირფასებო, ამ მნიშვნელოვან თარიღს და გისურვებთ დღეგრძელობასა და ასეთივე შემართებას მთელი თქვენი მოღვაწეობის მანძილზე. ეს მოთხრობა გვიძენება თქვენ – „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციაში მოღვაწე, საკუთარი საქმის დიდი სიყვარულით ანთებულ ქალბატონებს.

სიტყვებად

სიყვარულია თავად ღმერთი ამ ქვეყანაზე. ყველა საქმეს, რაც უფლისმიერია, სიყვარული უღვეს საფუძვლად. ამ სიტყვების წმინდობაში კიდევ ერთხელ რწმუნდები, როცა კითხულობ „სამედიცინო გაზეთის“ თითოეულ სტრიქონს, სტრიქონს, განმსჭვალულს საქმის, რესპოდენტისა და მკითხველის სიყვარულით. რწმუნდები იმაშიც, რომ ამ დიდი სიყვარულის სიტყვებად აკინძვა და მკითხველამდე მიტანა მხოლოდ დიდი სულისა და პროფესიონალიზმის მქონე ადამიანებს თუ შეუძლიათ, ადამიანებს, რომლებიც მონივნებით დგანან ამ სტრიქონების მიღმა და გვაჯადოებენ თავიანთი მოხდენილი კალმის მრავალფეროვნებით. განა როდის იქნება უფრო შესაფერი დრო „სამედიცინო გაზეთის“ და მისი სულისჩამდგმელი, არაჩვეულებრივი ქალბატონების მოყვრებისა, თუ არა ახლა, გაზეთის იუბილეზე. გილოცავთ, ჩემო ძვირფასებო, ამ მნიშვნელოვან თარიღს და გისურვებთ დღეგრძელობასა და ასეთივე შემართებას მთელი თქვენი მოღვაწეობის მანძილზე. ეს მოთხრობა გვიძენება თქვენ – „სამედიცინო გაზეთის“ რედაქციაში მოღვაწე, საკუთარი საქმის დიდი სიყვარულით ანთებულ ქალბატონებს.

სამაჯური

უცნაური რამ ემართებოდა ამ ბოლო დროს ინტალიოს. კი, მანამდეც უზომოდ უყვარდა კამეა, მაგრამ

აკინძული სიყვარული

ბისდროინდელ სამაჯურს. ძაფზე აცმული ათი სხვადასხვა ფერის ზღვის კენჭი...
– აი, სად წავსუღვარო, – გაიფიქრა ინტალიომ ღიმილით და კენჭებს დახედა. გამოძევებული მისი ყველა თვისება სხვადასხვა ფერად კენჭში შეუყუყულიყო და შეშინებული თვალებით იმზირებოდა.
– აი, თურმე სად ვყოფილვარ, – კიდევ ერთხელ გაუელვა თავში ინტალიოს.
ჩაფიქრებულს ნაბიჯის ხმა შემოესმა. გამოერკვა და დაინახა, მოახივებდა ულამაზესი კამეა. აკოცა ინტალიომ კამეას, სამაჯური შეიხსნა და კამეას შეაბა მარჯვენა მარჯაზე.
– ჩემო, საბოლოოდ გამათავისუფლე ჩემი თავისგან და იჩუქე ეს სამაჯური ჩემგან.
– ვიარსებებ მანამ, სანამ ათივე კენჭი შენს მარჯაზე იქნება დავანებული.
ალერსიანად გადაუსვა კამეამ ხელი სამაჯურს და სიყვარულით შეანათა ინტალიოს.
მას შემდეგ ინტალიო ყოველ დღეს სამაჯურზე დახედვდა კამეას. გადათვლიდა ათივე კენჭს და მშვიდად ამოისუნთქავდა. ღიმილი გაეპარებოდა ტუჩის კუთხეებისკენ და თავს დახრიდა. ავიწყდებოდა თვალში ჩაეხედა თავისი საყვარელი კამეასათვის. ავიწყდებოდა, თორემ შეამჩნევდა, რომ შფოთავდა ამ ბოლო დროს კამეა. შიში და მოუსვენრობა შეპარვოდა მის თვალებს. ეს არაფერი შეუნიშნავს ინტალიოს. ის კი არ გამოჰპარვია, რომ ღამ-ღამობით საღვთო იკარგებოდა კამეა. მხოლოდ გარიჟრაჟზე ბრუნდებოდა აქომინებული და დაღლილი.

„ძალი მაკლდა ფანტაზიას ჩემსას ანაზად, მაგრამ წაღილი, ნებისყოფა ჩემი შეირხა, როგორც ბორბალი, სიყვარულით მძღავრად დაძრული, იმ სიყვარულით, რაც აბრუნებს მზეს და ვარსკვლავებს.“
დანტე „ღვთაებრივი კომედია“

ყოველთვის გრძნობდა, რომ თვითონ ინტალიო იყო, ყველასგან განსხვავებული, მხოლოდ და მხოლოდ ინტალიო და სხვა არავინ. ახლა კი ხედებოდა, რომ ინტალიო ნელ-ნელა ტოვებდა მის სხეულს. მისი სხეულისა და სულის ყველაზე მიყრუებული კუნთულებიც კი მორჩილად იხევდნენ უკან და ადგილს უთმობდნენ მათ სამფლობელოში დიდებით შემობრძანებულ კამეას. ჯერ გულმა დაუთმო თავისი ხავერდოვანი ტახტრევიანი. დაუთმო უყოყმანოდ და ხალისითაც კი. სამაგიეროდ ბევრი იძალა ტვინმა, ბოლოს ხელი ჩაიქნია, თავისი რკინის ალაყაფი ჯერ ჭურჭრულანაზე შეალო, შემდეგ კი ფართოდ გახსნა და გულისაგან გამხსნევებულმა ზრდილობიანი ღიმილიც კი მიაგება სტუმარს.
გული და ტვინი დანებებულანო, – ახმაურდნენ თვალები, ტუჩები, ხელები და ისეთი ფრიაბული მორთეს, რომ ინტალიოს ტანში ფრუანტელმა დაუარა. და ამ ფრუანტელის შემდეგ იგრძნო, რომ მისი სხეულის ყველა ნერტილიდან კამეა იმზირებოდა. აკი გუშინ მეგობრებიც შეხვდნენ და, – გაგიმარჯოსო კამეა, მიაგებებს.
– ინტალიო ვარ, ველარ მცნობთ? – ნამოძახა კუთხეში ანურულმა ინტალიომ და თავისი ხმა თვითონვე ეუცხოვა. არ დაუჯერეს მეგობრებმა, სიცელი დააყარეს.
წყენის მაგიერ, გაუხარდა ინტალიოს, გაუხარდა, რადგანაც უყვარდა კამეა. უყვარდა ისე, როგორც არავინ სხვა. ერთი კი დაფიქრდა, – ნეტა მე სად წავედით. ჩაიხედა სულის პერანგში, შემდეგ სხეული შეითვალა და თვალი დაადაგა მარჯვენა მარჯაზე შემოვლებულ ბავშვო-

კითხვის ნიშნით შეხედავდა ინტალიო. თავს გადააქნევდა კამეა. შვიდდებოდა ინტალიო და თვალს სამაჯურისაკენ გააპარებდა. ილიმბოდა ზღვის ათი კენჭი ფერადად. ილიმბოდა ინტალიოც.
ერთ დღისათვის გაიცინა კამეამ. გაიცინა ისე უღარდელად, როგორც არასოდეს გაუცინია. აფერადდა ჰაერი მისი სიცლისაგან და უნებლიედ გაელიმა ინტალიოსაც. თვალი გააპარა სამაჯურისკენ. ამომავალი მზის სხივებზე ლიცლიცებდა ზღვის ათი კენჭი ფერადად.
– ნულა დახედავ ამ სამაჯურს, ჩემო, – ჩაილაპარაკა კამეამ, – ეს უბრალო ზღვის კენჭებია, ჩემ მიერ ნაპოვნი ზღვის ფსკერზე. შენი სამაჯურის კენჭები კი უკვე დიდი ხანია დაიკარგა. ყოველ ღამე თითო შენი თვისება შემოდიოდა ჩემში ჯიქურ და თითო კენჭიც იკარგებოდა. მეშინოდა, დილას არ შევემჩნია დაკარგული კენჭი. მივდიოდი ზღვის ნაპირზე, ვეძებდი მთელი ღამე, სანამ არ ვიპოვიდი ზუსტად იმავე ფერის კენჭს. და ამ ძებნაში კიდევ უფრო ვგრძნობდი ჩემში იმ ღამით შემოჭრილი შენი თვისების გემოსა და ფერს. ასე შეგაგროვე ჩემში... ეს კენჭები კი უკვე ფუყე კენჭებია, ფუყე და გამოფშუტული.
– ფუყე... გამოფშუტული... – უაზროდ მიეორებდა ინტალიო, – მე

სადა ვარ?
– შემომხედე, ჩემო, კარგად შემომხედე. ამ ბოლო დროს შენ ხომ სამაჯურს მისჩერებოდი მხოლოდ.
ლამაზი იყო კამეა, ლამაზი და დიდებული. და მისი ყოველი ნერტილიდან ინტალიო იმზირებოდა. იწყებოდა კამეას სულიდან ინტალიოს თვისებები და ფერადად ალიცლიცებდნენ კამეას სპილოსძვლისფერ ტანს.
დაინახა ინტალიომ თავისი თავი, მუხლებზე დაეშვა და ნელზე მოეხვია კამეას.
– ჩემო, მე ვიარსებებ მანამ, სანამ...
– მეც ვიარსებებ მანამ, სანამ...
– ნაიჩურჩულა კამეამ, სამაჯური შეიხსნა და გადაისროლა სადღაც შორს.
– აი, თურმე როგორ ხდება, – გაიფიქრა ფანტაზიანად გადმოწერილმა თავგაბებულმა ბაბუანვერამ, – მეც მინდა ქარს დავემსგავსო და მოვიქროლო მინდვრები. მინდა...
თითქოს ისმინაო სიომ ბაბუანვერას ნატვრა და ნამოუბერა.
– მიყვარხარო, ალევსიგავსო და მოვიქროლო მინდვრები. მინდა და ცოლად გაჰყვა.

რეზო ჯორჯანაძე, თსსუ-ის კურსდამთავრებული, ყოფილი სტუდენტი-კორესპონდენტი

გაზეთის პირველი ინტერვიუ

1957 წლის 8 აპრილს, მედიკოსების ქუჩაზე მდებარე სამედიცინო ინსტიტუტის ხელმძღვანელობამ, სტუდენტებმა თ-

კეთილი მრჩეველი და მეგობარი

ვიანტი პირველი ბეჭდვითი გაზეთი – „მედიცინის მუშაკი“ – მიიღეს...

მისი პირველი რედაქტორი ახალბედა ჟურნალისტი, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ჟურნალისტიკის ფაკულტეტის ახალკურსდამთავრებული – გურამ სამსონაძე გახლდათ.

„პირველი სიტყვა“ – „მედიცინის მუშაკის“ რედაქტორის პირველი წერილით იწყება და გულახდილი საუბარია მკითხველთან გაზეთის როლსა და მნიშვნელობაზე: „ცოდნის არე უსაზღვროა, დროს კი მკაფიოდ გამოხატული საზღვრები აქვს. იმედია, „მედიცინის მუშაკი“ მყარ პოზიციებს დაიკავებს საინსტი-

ტუტო ცხოვრებაში, ზუსტად იტყვის თავის სათქმელს, რომელიც კორესპონდენტების ქსელთან ერთობლივი შემოქმედებით თანამშრომლობითაა შესაძლებელი. გაზეთი იქნება თქვენი კეთილი მრჩეველი, მეგობარი, და ცოდნის შუქმფენი ლამპარი“; – ასე მიმართავს რედაქტორი თავის მკითხველს (გურამ სამსონაძე შემდგომში რესპუბლიკაში ერთ-ერთი წამყვანი გაზეთის ცნობილი, პროფესიონალი ჟურნალისტი გახდა. ათიოდე წელია იგი ჩვენს მორის აღარ არის).

იმდენად დიდი იყო სურვილი, გაზეთი დასაწყისიდანვე მყარ და სწორ პოზიციაზე მდგა-

რიყო, რომ ბატონმა გურამმა – სიტყვანონილმა ჟურნალისტმა – გაზეთის გამოცემა ენთუზიაზმით და სიყვარულით დაიწყო და დაიწყო წარმატებით... სანამ კორესპონდენტთა ქსელი შემოიკრიბებოდა, იგი მარტო გამოსცემდა „მედიცინის მუშაკს“, თვითონ წერდა, აფორმებდა რუბრიკებს, „ქუდებს“, მორიგობდა სტამბაში, მეგობრობდა ლინოტიპისტთან, მეტრამაჰესთან, მბეჭდავთან, ავრცელებდა ახალგაზრდას, საღებავმუშავე მხარეში „მედიცინის მუშაკის“ ნომრებს, და ეს ყველაფერი ახალგაზრდა მზარდ ჟურნალისტს სიხარულით და სიამაყით ავსებდა, გაზეთით დაინტერესდნენ და ... სტუდენტ-

თა ჯგუფმა რედაქციაში პირველი წერილიც მიიტანა, იქ მომხიბვლელი ლიმლით, დახვეწილი, განათლებული, ახალგაზრდა რედაქტორი დახვდათ, რომელმაც მასალაც მოუწონა და სამომავლო შემოქმედებითი ურთიერთობის სურვილიც გაუჩინა... ასე თანდათან შემოიკრიბა გურამ სამსონაძემ სტუდენტები, თანამშრომლები, გაზეთის მუშაობით დაინტერესებული შემოქმედი ადამიანები, რომელთა ძალისხმევითაც გაზეთმა შემოინახა სამედიცინო ინსტიტუტის ისტორია.

ბატონმა გურამმა დაიწყო, ის იდგა გაზეთის პერიოდულობის სათავეებთან. დასაწყისი ძნელია და ყოველთვის როდი ამართლებს. გურამ სამსონაძის სწორმა დასაწყისმა გაამართლა, რადგან მას შემდეგ 55 წელია. ახლა უკვე – „სამედიცინო გაზეთი“ – წარმატებით ასრულებს დაკისრებულ მისიას.

მანანა ფხალაძე

„კეთილი ნების დღე“

ნების დღეა!

თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტის „სამედიცინო გაზეთი“ 55 წლისა გამხდარა! მართლაც და, „კეთილი

ნების დღეა!“ რაულ ბაბუნაშვილის დროიდან მახსოვს „მედიცინის მუშაკი“, სტუდენტობიდან, ანუ ბევრსაც „მანებიერებდნენ“ რედაქტორიც და გაზეთიც: იმ დროს ჩემი ყველა ლექსი თუ მოთხრობა პირველად სწორედ აქ იბეჭდებოდა, ინტერვიუსაც არ მაკლებდნენ, მხატვრული პორტრეტიც კი გამიკეთებდა იყო, აბა რა! ერთი სტუდენტისთვის ბევრიც იყო ეს ყოველივე... მიყვარდა, რაღა თქმა უნდა, ძალიან მიყვარდა გაზეთი... მუდამ საინტერესო, მუდამ საჭირო, მუდამ გამამხნეველები, მუდამ იმედის მომცემი და კეთილი სიტყვის შემოქმედი... 55 წლისა გამხდარა! რა გზა გამოუვლია! რედაქტორებიც საუკეთესონი ჰყოლია – ჩემთვის ნაცნობი თუ უცნობი... მაგრამ, ჩემო დიდი გაბეჭვა, შენ უნდა გითხრა: თითქოს ჩვენზე ითქმის გალაკტიონის სტრიქონი – „მკვიდრადი მხარამხარ და დრო გვეუარესა...“ – მართლა ჩვენზე ითქმის, შენზე და ჩემზე, ვინაიდან სამედიცინო უნივერსიტეტში ჩემი რეალური ცხოვრების უდიდესი ნაწილი, რაც „სამედიცინო გაზეთთან“ „პუბლიცისტურ“ თანამშრომლობასაც გულისხმობდა, სწორედ ის დროა, როცა შენ ხელმძღვანელობდი გაზეთის გამოცემას, და ეს სწორედ ის დროა, რაც საქართველოსთვის უმძიმესი კატაკლიზმების უამრავი იყო! და მინდა გითხრა, რომ ეს პერიოდი გაზეთი ისე გამოატარე, რომ არც ერთხელ არ დაგეშვია შეცდომა: არც ზნეობრივი, არც პოლიტიკური და, რაც ყველაზე მთავარია, – არც ადამიანური! არც ერთი ნუთით არ გიღალატია ჟურნალისტიკის ქირსებისთვის! აფერუმ, შენს ქალობას! სწორედ ასეთი იყვენ ალბათ კოლხი ამორძალები – მაღალნი, ლამაზნი, უშიშარნი, გამბედავნი, „მართალი სამართლის“ მქმნენნი და დამცველნი!

მკამდელი ჭიდავს დღეს

ქაფდება და, ქაფდება მზე, და ჭაბი რეინად იქცევა წყალი, დაფარავს სხონას და ფიქრის ჭებებს ქაფი და... იქვე იშლება კვადი: იახნება ღურსმანის და უთოც მველი, ნახშირის, კარზე ნაღივ იახნება. იახნება დღევ ნათელი, დღე, სამოქმედო გამდიდრი.

საგაოფუნო დაწბისისაქენ მივდივარ თმენით (იოლად ითქმის), რომ ვიწვალაობა იოტიტოლა მარცვლი რქმენის – ო, აღარ შემჩნა რომელიც თითქმის. დიდიდან და სდამომდე (ნებზე, ამას რა ჰქვია) ვრცხვავ, ვწმენდ და ვახსოვავებ, ვფარავ სიტყვებს ჩანჯიანს. ცხოვრება ხომ გადქცევა უცხო ჰანჯად, თუკი მართლა ვევაღფერი დაიხანჯა.

ხოლო ნატურის ვარდისფერ შუქში (შუქში ხანდობი) აირკვლება ჩანჯიანი კლიტე ჩანჯიანი. სახე ქანვით მჭვარება და ქუჩაში ჰიზს მარდებს ვევა – მველი ვნება მქანჯება – არსითაა შველა... ჰოდა, ამ დროს წინაშეა ციურ ცეცხლით გადნობენ რეინას (გაქრობენ ჩანჯ) – კვლავ ახალი ცელისათვის, კვლავ ახალი ღურსმანისათვის, კალმისათვის მუშაობა... – ასე ჩანს! მზის სხივებში ვაფანტულან უკვე ჩანჯიანი ახრები და მეს ამ მზეში ვოხები... მჭვრელი კი ჭვადვს, ჭვადვს დღეს – კეთილი ნების!

უზენაესი „მჭვრელის“ მიერ გამოქვედელი „კეთილი ნების დღეები“ ნუ მოკლებოდა „სამედიცინო გაზეთს“, რედაქციის კოლექტივს და სამედიცინო უნივერსიტეტს ან და მარადის!

მოგილოცავთ! პროფესორი დინარა კხსრაძე

იუბილეები ხშირად ხელოვნურ თუ მოჩვენებით კეთილგანწყობილ ურთიერთობებთან, მომაბეზრებელ სწობურ თავყრილობებთან ასოცირდება, თანაც – ენკი, ბენკი, სიკლისას“ განცდაც აგვეკვიტება და არ გასვენებს. მოკლედ, არ მიყვარს... ოდნავ სხვაგვარია დამოკიდებულება, როცა ეს ყველაფერი საკუთრივ შენ ან რომელიმე პროფესიონალს კი არა, სამსახურად ნოდებულ იმ საერთო ოჯახს ეხება, სადაც ათეულ წელზე დიდხანს გიღვანავ; მერე რა, რომ ეს „მოღვაწეობა (ხმამაღალი ნათქვამია!)“ მისი 55 წლიანი არსებობის ისტორიაში ერთ პატარა ფრაგმენტად მოჩანს მხოლოდ, სუბიექტურ ფრაგმენტად...

ოჯახი შემთხვევით არ ვახსენე: აქაც გრძელდება ფორმირება – პიროვნული, ინტელექტუალური (მით უფრო, როცა ძალიან ახალგაზრდა იწყებ), ხოლო კოლექტივთან ხანგრძლივი თანსაქმიანობის დროს ისინი ოჯახის წევრებივით ახლობელ და ძვირფას ადამიანებად იქცევიან. კიდევ უფრო მძაფრია ეს განცდა, როცა მათთან ფასეულობები, საერთო ინტერესები გაკავშირებს და პასუხისმგებ-

ლობასთან ერთად ბევრ მნიშვნელოვან ნიუანსს მოიაზრებს, რაც დამწყები ჟურნალისტიკისთვის ახალი გზის გახსნის იმპულსივითაა... ყოველთვის მიმაჩნდა და დღემდე ვფიქრობ, რომ ეს არის ერთ-ერთი ყველაზე საინტერესო პროფესია, რომელიც საშუალებას გაძლევს სხვადასხვა ტიპის, მენტალობის, სოციალური წარმოშობის, ასაკის, მრწამსის და მსოფლმხედველობის ადამიანებთან ურთიერთობისა. ხშირად ისინი მათთვის ძალიან ინტიმურს და მნიშვნელოვანს „განდობენ“ (ინტერვიუ ხომ, ცნობილი მწერლის სიტყვებით რომ

გულანთებული ახალგაზრდები და მედროვე ფარისევლები; მამაცი, უკომპრომისო, სინდისიერი პროფესიონალები და პრიმიტიულად მოაზროვნე კონფორმისტები... ჩვეულებრივი ამბავია: ყველა ჟურნალისტს თავისი გალერეა „აქვს“ და ზემოაღნიშნული „არქივის“ წყალობითაც იმაზე გაცილებით მეტი წერილი, გენებავთ, პასკვილი, ინერება, ვიდრე ქვეყნდება. ესეც – ბუნებრივი და სახასიათო პასაჟი ჟურნალისტური რეალობის, თუმცა საზოგადოების მნიშვნელოვანი ნაწილის დამოკიდებულებაც ასეთ შემთხვევაში უაღრესად ქართულია: „წერე და იკითხეს“ გათვალისწინებით... მოკლედ, რა გითხრა, რით გაგახაროთ?...“ რით და, საბედნიეროდ, არსებობს საზოგადოების, მკითხველის სეგმენტი, ვისთვისაც ღირს წერაც, მსჯელობაც, ჭეშმარიტების ძიებაც, ვისთვისაც მინდვინილი ხმაც არასოდეს რჩება „ხმად მალაღებლისად უდაბნოსა შინა (როგორ არ გაგახსენდეს ზურაბ კაკაბაძის ესეც: „არის

ჰხოთესია – უოხნაისსი

ლობა, სიყვარული და ერთგულება გაერთიანებს. ის, რაც, შესაძლოა, მავანისთვის ქართული სინამდვილის ერთ დიდ ნაკლად აღიქმება, ჩვენი აზრით, იშვიათი და ძვირფასი თვისებაა. ვფიქრობ, სწორედ ამგვარმა ურთიერთობებმა გადაარჩინა საზოგადოება ქვეყნის ისტორიის უმძიმეს პერიოდებში. „ვეფხისტყაოსნის“ ქვეყანაში ალბათ სხვაგვარად არც უნდა ხდებოდა ეს ცალკე საუბრის თემა და შორს ნავიყვანს. ამიტომ ჩვენს საყვარელ იუბილარს – „სამედიცინო გაზეთს“ მივუბრუნდეთ: „ოჯახის წევრებზე“ ანუ ერთმანეთზე საუბრისას სუბიექტურობას ვერ აცდებით, ამიტომ ამჯერად თავს უფლებას მივცემ და მხოლოდ იმ ადამიანზე შევაჩერებ თქვენს ყურადღებას, ვინც სხვა სარბიული აირჩია და დღეს გაზეთში აღარ მუშაობს: უნიჭიერესი ნათია ჯანელიძე, რომელმაც რედაქციაში ჩემი პირველი მოსვლისთანავე, რედაქტორთან, ქ-ნ დალისთან და დარეჯან კომლაძესთან ერთად კეთილი მეგობრობა გამიწვია. იყო დრო, როცა მხოლოდ ჩვენ ორნი, სრულიად ახალგაზრდა კორესპონდენტები, რედაქტორთან ერთად, ჟურნალისტიკის ენით რომ ვთქვათ, ვაკეთებდით გაზეთს და ეს იყო ძალიან საინტერესო პერიოდი პროფესიული თვალსაზრისით. ზემოაღნიშნული „კეთება“ შემოქმედებითი პროცესია და საკუთარი აზრის თუ სათქმელის გამ-

ვთქვათ, გარკვეულწილად აღსარებაა, შენ კი მათი ნაფიქრ-ნააზრევი უნდა გაითავისო, „გაშუქრო“, ოსტატურად შეკრა და მკითხველს მისაღები და მოსაწონი ფორმით მიანოღო, თანაც ისე, რომ იპოვო ოქროს შუალედი – იდეალური ზღვარი, რესპოდენტთანაც, მკითხველთანაც და საკუთარ თავთანაც მართალი რომ დარჩე. რთულია, როცა არც გინდა და არც შეგიძლია კომპრომისი, რესპოდენტი კი მაინცდამაინც „მომხიბვლელად“ ვერ გამოიყურება. რთულია, რადგან სრულიად აბსურდულად მეჩვენება მოსაზრება ჟურნალისტის „აპოზიციურობის“ შესახებ იმ უბრალო მიზეზის გამო, რომ ჟურნალისტიც ადამიანია და მას, კიდევ უფრო მეტად, ვიდრე სხვას, მოეთხოვება „სიმართლე, სიმართლე და მხოლოდ სიმართლე“. ასეთ შემთხვევაში საბასეული ალერგოია საუკეთესო გამოსავალია.

გაზეთის არქივი ხეტილისას ბევრ საინტერესოს ნააწყდებით, თუმცა ალბათ ყველაზე მდიდარი და უნიკალური არქივი ჟურნალისტის მესხიერება (დიქტოფონიც, სხვათა შორის), რომელიც ქრონოლოგიური თანმიმდევრობით და სკრუპულოზური სიზუსტით ინახავს ფაქტებს, მოვლენებს, ადამიანებს. ოოო... ეს პერსონაჟთა საკმაოდ მდიდარი გალერეაა: დახვეწილი ინტელექტულები და ინტელიგენტობის მანტიამოსხმული უნიჭო თაღლითები; იმედისმომცემი,

მკითხველი...“)...“ სამედიცინო სფეროში არცთუ მოკლევადანი ჟურნალისტური საქმიანობა შეუძლებელი იქნებოდა ამ ორი პროფესიის არსის, თავისებურებების თუ საერთო მახასიათებლების გაცნობიერება-გათავისების გარეშე: ჟურნალისტი, გარკვეულწილად (ხშირად – მეტწილად) მწერალია, ექიმობა და მწერლობა კი, როგორც მოგეხსენებათ, მონათესავე დარგებია. ერთი – ადამიანის ფიზიკურ, მეორე – სულიერ-ზნეობრივ გაჯანსაღებას ისახავს მიზნად. მეურნაღს (მწერალს), უპირველესად, სწორი დიაგნოზის დასმა, ხშირად – გულცივი დასტაქრის როლის მკაცრი შესრულება, ამასთან – ჰუმანიზმი და პაციენტის (პერსონაჟის) თანადგმნობა მოეთხოვება. სულერთია, ეს „პაციენტი“ მდიდარია თუ ღარიბი, გონებაგახსნილი თუ ბრიყვი, უანგარო თუ ხარბი, მამაცი თუ მხდალი, სულმოკლე თუ სულგრძელი... ყველას გვახსოვს ოდესაც უნაკითხული: ერთხელ ბალზაკი უნახავთ გულმეცოყრილი, როცა მიზეზი უკითხავთ, მწერალს ჭირისუფლის გულდაწყვეტით უპასუხია: აი, ახლა გარდაიცვალა მამა გორიოო... ასეა, პერსონაჟის ტიკვილის და სიხარულის გაზიარების გარეშე არ ინერება, არ იხატება, არ წარმოიდგინება...

ნათო კოლქვაძე